

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

HA BLICKEN FÄST PÅ JESUS!

Intervju med Isaías Rodriguez, Dominikanska republiken

”När vi nu har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.”

(Hebréerbrevet 12:1-2)

Appell från Kuba

Det kubanska folket längtar efter befrielse!

Vart leder ekumeniken?

Analys av tre viktiga jubileum år 2025

Små avsteg och dess konsekvenser

Predikan av Hans Lindelöw, om den andliga situationen i vår tid.

– Det kubanska folket längtar efter befrielse!

Tack för förbön och offer. Gud förhärlikades genom den generösa hjälp som vi inför nyåret fick ta emot från Maranataförsamlingen. Förutom att dela en härlig festmåltid tillsammans med syskonen här i församlingen, räckte hjälpen också till att sätta upp taket i vår samlingslokal. Än idag är bröderna och besökarna som deltog, djupt berörda och imponerade av den fantastiska och överflödande måltiden vi kunde dela med varandra.

När jag idag ställde i ordning lokalen för gudstjänst påmindes jag om hur Gud använde er i en så avgörande situation, och på grund av detta stiger tacksägelse upp till Gud. Alla är mycket glada. Ett stort tack till alla som bidragit, och för att ni alltid har omsorg om oss.

Under det här året har flera personer tagit emot Jesus och anslutit sig till församlingen, vilket vi tackar Gud för. Vi kan säga som Hebreerbrevets författare: "Har vi mat och kläder, låt oss vara nöjda med det." Vi har en rymlig samlingslokal,

en lokal för barnen och vi har toaletter. Låt oss arbeta hårdare än någonsin i det evangeliska uppdraget, för tiden är kort och Jesu tillkommelse är nära.

Det kubanska folket längtar efter befrielse. Vi saknar frihet att leva på ett värdigt sätt. Klyftorna mellan regeringen och folket blir allt större, och det är alltid brist på livsmedel. Det här året började med en enorm inflation med brist på mat och prishöjningar som aldrig förr. Alla inkomster går åt till mat, som dessutom är mycket svår att få tag på. Vi ber mycket att Gud ska hjälpa denna nation, för folket lever verkligen i ett modernt slaveri.

Ondskans tilltagande utbredning påverkar allt och alla livets områden. Idag är skolorna mer osäkra än någonsin, och de har blivit laboratorier för sociala experiment. Här har våldet och drogerna haft en enormt negativ inverkan, så fortsatt att be för våra barn och ungdomar.

Vi håller ett vakande öga på de mest

utsatta i församlingen för att kunna hjälpa, eftersom bristen och svårigheten att få tag på de mest grundläggande livsmedlen är så stor att man knappt orkar sträcka sig för att hjälpa sin nästa. Men Gud ger oss andrum, och vi hjälper så mycket vi kan inom vår förmåga. Jag tror att ondskan och exploateringen från denna regering har nått sin gräns och att vi är på väg mot en gudomlig befrielse.

Tiden vi tillbringar i gudstjänsterna är en stor uppmuntran, och vi anstränger oss för att åtminstone kunna ge församlingen ett enkelt mellanmål på söndagar. Situationen är mycket svår, men att ha varit i fångelse under ännu värre förhållanden, och där fått uppleva Guds omsorg och försyn – inte bara för mig, utan också för att kunna hjälpa mina cellkamrater – har lärt oss att oavsett hur hårt det är, sänder Gud alltid andrum till sina barn.

Må Gud hjälpa oss, och må Jesus komma snart! ■

En hälsning från Ramón Rigal, Guantánamo, Kuba

Församlingen i
Guantánamo samlad
till gudstjänst,
tacksamma över att
äntligen ha fått taket
på plats.

Foto: Ramón Rigol

Gemenskapen kring bordet i ett land som Kuba hör inte till vanligheten, där bristen på mat och den hårda regleringen är stor.
Här samlas syskonen i församlingen till festmåltid.

Världen och dess begär **förgår** *men den som gör Guds* *vilja* **består för evigt**

Text: Berno Vidén

Bibelns undervisning om den yttersta tiden behöver i dag lyftas fram på ett mer konkret och allvarligt sätt. Det är lätt för oss människor att utifrån olika kulturer och traditioner fastna i skilda teologiska modeller där det som handlar om hela världens enda hopp, nämligen att Jesus ska komma tillbaka, snarare leder till splittring och tvivel, än att det stärker det som borde vara varje kristens hjärtesak: Vi ska snart få möta Jesus på skyn! (1 Tess 4:13-18)
Maranata - Kom, Herre Jesus!

I Johannes Uppenbarelse kapitel 18 beskrivs världens marknader på ett avklätt och avslöjande sätt, precis i samklang med Jesu ord då han säger att hela världen är i den ondes våld. Kapitlet handlar om hur det stora Babylon blivit ett tillhåll för onda och orena andar, hur alla folk har druckit av hennes otukts vredesvin och hur jordens kungar och köpmän gjort sig rika av hennes omåttliga

lyx. Blunda inte utan se hur denna beskrivning återspeglar den orättfärdiga och maktgalna värld vi lever i.

Vi läser först Johannes Uppenbarelse 18:11-19:

”Och jordens köpmän gråter och sörjer över henne eftersom ingen längre köper deras fartygslaster, laster av guld och silver, ädelstenar och pärlor, fint linne och purpur, siden och scharlakan, allt slags tujaträ och alla slags föremål av elfenben och dyrbara träslag och brons och järn och marmor, dessutom kanel och salvor, rökelse och myrra och parfymer, vin och olja, fint mjöl och säd, boskap och får, hästar och vagnar och människors kroppar och själar. Frukten som din själ längtade efter har försvunnit från dig. All lyx och glans har du förlorat, och man ska aldrig mer finna den. Köpmännen som hade handlat med detta och blivit rika genom henne ska stå där på avstånd, skrämda av hennes plåga, och gråta och klaga: Ve, ve, du

stora stad som var klädd i linne, purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor! På en enda timme har all denna rikedom ödelagts.

Alla kaptener och alla kustfarare och sjömän och alla som arbetar till sjöss, alla stod de på avstånd och såg röken från den eld där hon brann, och de ropade: Vilken stad var som denna stora stad? Och de strödde jord över sina huvuden och grät och klagade högljutt: Ve, ve över den stora staden där alla som hade fartyg på havet blev rika genom dess rikedom! På en enda timme blev den ödelagd.”

Bibeltexten beskriver en omedelbar och total kollaps av världsekonomin

Det är inga överord att applicera den girighet och maktfullkomlighet som texten visar, på vår tids ekonomiska och militära kapplöpning, stormakter och nationer emellan. Tusentals människor ligger i

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871 (Print)
ISSN 3035-6229 (Online)
Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen.

Ansvarig utgivare: Berno Vidén
Redaktionen: Berno Vidén,
Paulus Eliasson och Zebastian Vidén

© Midnattsropet 2025
Kontakta tidningen för tillstånd att
använda material.

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

Sprides fritt!

Omslagsfoto: Melody Sundberg

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

Siriusvägen 4 A
175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet

Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

skyttegravar och skjuter på varandra samtidigt som bomber och raketer fyller lufterummen.

Miljontals arbetare utnyttjas och lever under slavliknande förhållanden för att vi ska få billigare produkter och kunna leva gott och välbehagligt. Miljontals människor svälter trots att det egentligen finns mer än tillräckliga resurser för alla. Det är dels orättfärdiga handelskrig och dels regelrätta krig som präglar vår tid, också det i jakten på mer makt och fler marknader.

I närtid har Rysslands invasion av Ukraina aktualiserats på ett för många oväntat sätt. Förändringar i maktbalansen mellan världens stormakter kan äga rum mycket snabbt och osäkerheten skapar panik. Hoten från både öst och väst gör att Europa känner sig utsatt och behöver stärkas militärt. Ett av många budskap i den riktningen kommer från Kristdemokraterna (KD), som talar om att "rusta Europa med kärnvapenavskräckning". Allt sedan Ryssland invaderade Ukraina är det som att allt politiskt och moraliskt motstånd får ge vika till förmån för massiva militära investeringar. Nu är det visserligen många år sedan KD övergav sina tidiga "kristna värderingar" och sin pacifistiska och fredsbetonade linje. Då partiet bildades betonade man kristna värderingar och solidaritet, vilket gjorde att det fanns skepticism mot ökad militär upprustning. Idag är man ett av de mest pådrivande militärvänliga partierna i Sverige. Sådan är politikens värld.

Från EU hörs uppmaningen till alla medlemsländer att avsätta åtminstone fem procent av ländernas BNP för militär upprustning, vilket är så mycket som 850 miljarder euro! Enligt FN:s World Food Programme (WFP) krävs en spottstyver av den summan, cirka 7 miljarder euro, för att avvärja akut svält globalt. Ändå skördar svältdöden 6 miljoner liv varje år. Varje dag dör runt 8 000 barn under fem års ålder.

Världen är i den ondes våld men ingen ondska eller orättfärdighet består. Alla nationer och folk ska snart en dag stå inför Guds tron (Matt 25:31-46). Bibeln varnar för hur den dagen kommer att drabba jordens befolkning som en snara (Luk 21:34-35).

Babylon beskrivs i Uppenbarelseboken som en värld präglad av lukrativ handel med många dyrbara varor. Budskapet andas lyx och överflöd, samtidigt som myntets baksida avslöjas där omoral, orättfärdighet och avskyvärd ondska dominerar. Bubblan spricker, som den måste göra där utnyttjande och falskhet råder. Tänk dig, på en timme! rasar världens börsvärde ner till noll. Vilken katastrof! Krascher som Den stora depressionen (1929), Svarta måndagen (1987), IT-bubblan (2000-2002) och Lehman Brothers-kraschen (2008), vilka hade en enormt stor inverkan på världens ekonomier, kommer att blekna i jämförelse med vad som väntar.

Bibeln ger svar!

Men låt oss lämna världen och dess sätt att agera, för att istället se på Bibelns undervisning. Jesus uppmanade Petrus att lägga undan sitt svärd när han ville rädda sin Mästare. "Då sade Jesus till honom: Sätt tillbaka ditt svärd i skidan! Alla som tar till svärd ska dödas med svärd."

"Och världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja består för evigt" (1 Joh 2:17).

Här är vändningen! Budskapet världen måste få höra! Det finns bestående världen att kämpa för. Jesus sa att han – Fridsfursten – ger människan en frid som världen inte kan ge. Alla vill vara vinnare. Jesus vann seger över döden genom att ge sitt liv. Jesus uppmanar sina efterföljare att inte samla skatter på jorden "där rost och mal förstör och tjuvar bryta sig in och stjäla", utan istället samla skatter i himlen. Det är det här enkla men radikalt motsatta budskapet som kan ge människan ett verkligt hopp.

Kämpa för Guds rike

Under Nya testamentets tid levde Jesu lärjungar under olika regimer som växade mellan att vara mer liberala och att utsätta grupper av människor för svår förföljelse. För den kristna församlingen fanns det många orsaker att kämpa mot enväldiga härskare som gjorde livet svårt, men oavsett vem som satt vid makten och oavsett vilken politik som drevs, ser vi att det aldrig fick församlingen att söka politiska lösningar. Exempelvis skriver Paulus:

"... därför gläder jag mig över svaghet,

misshandel, nöd, förföljelser och ångest för Kristi skull. För när jag är svag, då är jag stark" (2 Kor 12:10).

Oavsett omständigheter och fientliga omgivningar fanns det ett bestående och bärande evangelium som prioriterades. Vad Skriften lyfter fram är ståndaktighet och trohet till det uppdrag vi fått, nämligen att förkunna Kristus. Så här skriver Paulus om uppdraget:

"Nu skulle Guds vishet i sin väldiga mångfald göras känd genom församlingen för härskarna och makterna i den himmelska världen. Detta var det eviga beslut som han förverkligade i Kristus Jesus, vår Herre (Ef 3:10-11).

Gud råder

Gud använder vem han vill för att få sin vilja genomförd, även härskare som Putin och Trump. Dock är deras tider och ämbeten mer begränsade än de själva anar.

"Kungens tankar är som vattenflöden i HERRENS hand, han leder dem vart han vill" (Ords 21:1).

Riken kommer och riken går, och olika maktstrukturer förändras ständigt. Men Jesus Kristus är densamme igår och idag och i evighet (Heb 13:8). Glöm inte vem det är som har den verkliga makten. Landshövding Pilatus försökte intala Jesus att han hade makt över honom, att frige eller korsfästa. Men Jesus svarade:

"Du skulle inte ha någon makt alls över mig om du inte hade fått den från ovan" (Joh 19:11).

Se långsiktigt – mot målet. Satsa tid och kraft på att leva och förmedla evangelium om Jesus. Kom ihåg att denne Jesus, som blev korsfäst, dödad och begravnen, har Gud gjort till Herre och Messias. Han är kung över ett evigt bestående rike och inbjuder i slutet av denna nådens tid varje människa att låta sig försonas med Gud. Snart är dock tiden slut och en domens dag väntar.

När Herren kommer för att hålla dom så är det med en sådan makt och rättfärdighet som i ett nu avslöjar all ondska:

"Se, han kommer med molnen, och varje öga ska se honom, även de som genomborrat honom. Och jordens alla stammar ska jämnas sig för hans skull. Ja, amen" (Upp 1:7). ■

Kamp och hopp bland haitier i Dominikanska republiken

En hälsning från Palavé

Text: Karin Vidén

Stora gatan genom Palavé dammar något ohyggligt då tillsynes skrotfärdiga lastbilar dundrar fram och kör i skytteltrafik från floden, varifrån det 24 timmar om dygnet hämtas sand, illegalt naturligtvis, men fullt öppet. Sotet och dammet i luften känns inte bra. Nätterna igenom, då så många andra ljud har tystnat, hör vi grävskoporna jobba och slamra utan uppehåll nere vid floden, och så finns det då några höjdare som gör sig stora pengar på denna miljöförstöring som pågår.

Nuvarande regeringen satsar stort på nya vägbyggen. Enorma ombyggnationer i trafiken pågår intensivt på flera platser, och tunnelbanesystemet byggs ut ännu mer, allt för att om möjligt förbättra framkomligheten i den dagligen mycket kaotiska trafiken här i huvudstaden, vars infrastruktur är mycket bristfällig. Dessutom satsas på nya bostadsområden, och

ständigt nya företags- och affärskomplex växer upp, ja, så sand behövs ...

Motsatsen blir så markant då vi med ett steg i taget försiktigt tar oss ned för den branta och bitvis förrädiskt leriga och steniga backen som leder hem till vår broder Lucson och hans fyra barn; en familj i sorg efter en älskad maka och mor. Tidigare kunde man näppeligen, men med god vilja, ta sig ända fram med bil, men nu är det till och med provosamt att gå.

Det var alla-hjärtans-dag, en dag som uppmärksammas stort här i landet, och så även här i bateyen.

Vår broder är djupt tyngd av sorgen efter sin kära Maritza. De fyra barnen är i åldrarna 4–14 år, och man erfar hur tomt hemmet är efter en så älskad och omsorgsfull mamma som Maritza var.

Storasyter donade och diskade i köket

då vi kom, pojkarna var utanför och lekte, och lillflickan höll sig nära pappa. Barnen fick varsin present av oss, och fina röda muggar fyllda med godis och blev så glada.

Vi bjöds att sitta ner och tillsammans med Lucson tittade vi på det stora examensfotot av Maritza som hänger på väggen. En strålande vacker ung kvinna, så glad över att då ha klarat sin examen – och det var i juni månad -24. Då visste de ingenting om att hon var sjuk och att hon i oktober skulle lämna dem. Det enda hon ibland påpekat var att händer och fötter kändes så kalla, och att hon kände sig tröttare än hon borde vara.

Så en dag svimmade hon i colmadon/närbutiken, och en kort tid därefter slog sjukdomen leukemi till. Hon blev inlagd på sjukhus i perioder och det sattes in blodtransfusioner som hjälpte henne några dagar åt gången. Lucson uttryckte nu

stor tacksamhet för pengar han fått skickat från församlingen, som syskon på olika platser genast bidrog med då vi fick veta hur allvarlig situationen var. Mycket av det gick åt för att köpa blod, hålla henne vid liv, med förhoppning om att hon skulle bli bättre.

Han var hemma hela sjukdomstiden, skötte henne och tog hand om barnen, och fick även praktisk och ekonomisk hjälp av syskon i den haitiska församling han tillhör.

Lucson är sliten, men uttrycker hela tiden tacksamhet till Gud som håller honom och barnen uppe. När vi satt där i deras lilla vardagsrum/kök berättade han spontant vad Maritza brukade säga: "Det finns ingen församling som är som Maranata. Där får man vara med och vara som man är." Han fortsatte med sina egna reflektioner som om han verkligen hade behov av att få uttrycka sig, för att dela sin börda: "I många församlingar är det så att man tittar på varandras yttre och bedömer utifrån det, ja det blir skillnader fastän man är syskon med samme Far. Och alla vill vara pastorer! Man skaffar sig en liten 'fyrkant', sätter upp ett tak, och säger att man är pastor. Men en församling ska ju födas ..."

Ja det var en viktig och gripande stund där hemma hos vår broder.

Innan vi skulle gå gick jag till ett inre rum där de två flickorna bor tillsammans. Lillan höll på att klä på dockan hon hade fått som present, och stoppade den medföljande nappen i hennes mun och var fullt upptagen med sina bestyr. Storasystrer höll i sin famn den stora mjuka kuddan med en massa hjärtan på som hon nyss fått, och mumsade godis. Vi pratade lite och hon berättade att hon nu går årskurs 8, vilket innebär att hon till hösten ska börja motsvarande svenska gymnasiet.

Ute på vägen hade pojkarna fått på sig varsin baseballhandske och kastade de nya "baseball-bollar" de fått, fram och tillbaka, och hade helt klart riktigt roligt!

Lucson är en mycket duktig murare, men har svårt att få jobb på grund av den situation många haitier lever i här i landet. Att ge sig ut på jakt efter ett dagsverke utanför Palavé främst, kan innebära att han grips av migrationsmyndigheterna

Änkemannen Lucson tillsammans med sina fyra barn.

som numera är mycket aktiva. Då blir han förd till ett förvar, och om de verkligen lyssnar på hans förklaring om att hans dokument om tillstånd att vara i landet befinner sig i en pågående process, så kan han släppas, annars förs han till gränsen och in i Haiti, med stora svårigheter att åter komma hit igen, och till sina barn. Han tackar Gud och syskon i Sverige och på olika platser, som så frukostigt offrat för att hjälpa honom.

Då vi lämnade Lucson och hans barn gick vi hem till Luiman. Där plockade vi fram papper och penna, och ett långt måttband vi hade med oss, och gick runt och mätte tomten.

I det här numret av tidningen finns en intervju med pastor Isaías Rodríguez, där han bland annat berättar om hur han varit med som byggmästare och byggt ett flertal bostäder åt behövande familjer. Ett tiotal av de familjer som fått hjälp

bor i Batey Palavé, och Luiman är en av dem. Några har fått sina hus byggda på egna tomter alltmedan andra bor i hus som församlingens mission Comunidad Maranata äger. Nu har det hunnit gå en del år och det är dags att skriva över husen så att fyra av familjerna själva blir juridiska ägare.

För att allt ska bli korrekt har vi noggrant mätt tomternas storlekar och med hjälp av advokat och Notarius Publicus upprättat överlåtelsekontrakt där det tydligt framgår att Comunidad Maranata donerar de byggda husen till familjerna. Samtliga familjer är haitier som kämpar hårt för sin försörjning.

Den 27 februari är landets självständighetsdag och firades stort som vanligt. Inför pågående händelser här i landet väcks tankar inför firandet av det krig då Dominikanska republiken frigjorde sig från Haiti. Bygget av muren mellan länderna

fortsätter oavbrutet och avancerar, gränsen är betydligt mer militariserad än tidigare och utvisningarna av odokumenterade härifrån pågår dagligen. Under en helt vanlig helg nyligen utvisades 1369 haitier. De kriminella ligorna forcerar och utvidgar sina områden i Haiti, och för några veckor sedan dödades i konfrontationer en kenyansk officer ur FN:s internationella säkerhetsstyrka.

I presidentens veckoträff med pressen, som sänds direkt och är intressant för oss att följa, lyfte han gällande haitifrågan behovet av kraftigare påföljder för de dominikaner som ägnar sig åt "människohandel", genom att mot betalning frakta haitier i sina varubilar, på motorcyklar, med båtar etc.

Hur odokumenterade kan få nyttja sjukvården här och speciellt barnafödande på sjukhusen är också en stor fråga som ofta diskuteras och debatteras i media; för och emot. Enligt rapporter är det på flera sjukhus ca 10 procent av de vård sökande som är papperslösa haitier, och i vissa områden över 30 procent.

Ännu en fråga för oss av intresse att följa är alla de haitier som idag finns i USA. Den nya regeringen i USA har förkortat det program för bland annat haitier, som infördes av den förra regeringen. I stället för att från Haiti fly i småbåtar ut på öppet hav erbjuds de att ansöka om att få komma till USA under vissa speciella omständigheter, och då under ordnade former och utifrån vissa villkor.

Sammanfattat handlar det nu om att ca 500 000 haitier riskerar att behöva lämna USA, och majoriteten då hem till Haiti, varför regeringen här i landet gått ut med uppmaning att "Dominikanska republiken måste förbereda sig för eventuella massdeportationer från USA".

Varje morgon kommer en haitisk kvinna förbi här hemma med en stor balja på huvudet med finfina avokados som hon säljer. Det

Luiman skriver under gåvobrevet som säger att hon och hennes man Luis nu står som ägare till huset de bor i.

Andrea visar upp beviset på att hon blivit husägare.

blir ofta en stunds samtal oss emellan, och eftersom hon hösten -23 berättade att hon skulle ansöka om möjlighet att få resa via "Biden-programmet", frågade jag nu hur det gått. Hon ställde ned sin avokadobalja på marken, lyfte båda sina händer i luften och utropade: "Tack gode Gud för att mina papper inte behandlades! Nu ska de ju skicka hem en halv miljon haitier från USA, och alla kommer att försöka komma hit, för hemma i Haiti har de ingenting."

Haitifrågan är så oerhört komplex för de två "brödraländerna", och alla de do-

minikaner och haitier vi möter har alla samma svar: Må Guds vilja ske!

Ja, må Guds vilja ske! Och hans vilja är att alla människor ska bli frälsta.

Det är kallelsen och uppdraget: Gå ut i hela världen ...! Maranata – Snart kommer Jesus! ■

Soila (tredje fr.v.) och Delfina (med pennan i handen) tar här emot husen de bor i tillsammans med sina familjer.

Störst av dem är kärleken!

Appell: Sean Ureña

"Så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken."

Vi ser världen hur den är just nu och vi tror att det kommer att hända mycket det här året i form av krig och osäkerhet. För många människor är det mycket svårt då de saknar hopp och är utan tro för framtiden. Det är ingenting som kommer att bli bättre. Vi förstår varför eftersom det vi ser hända står skrivet i Bibeln. Jesus talade profetiskt om vår tid i sin undervisning, om händelser vi ser äga rum. Det säger oss att Jesus kommer snart.

Vi som tror på Jesus har, som det står i 1 Korintierbrevet 13, tro, hopp och kärlek. Det är det vi ska ta vara på. Dela det hoppet med andra. Dela budskapet med människor som lever i hopplöshet, krig och elände. Det finns ingen kärlek mellan folk där man dödar varandra. Men vi ska fortsätta att dela Guds kärlek och den tro som vi har på Jesus.

Vi vet varför allt händer och vi vet att Jesus kommer snart. Fortsätt att visa den kärlek vi själva fått och fortsatt får av Jesus. Tröttna inte att dela det med andra. Människor går förlorade i mörker och hopplöshet men Jesus ger nytt hopp. Allt vi har fått av Jesus behöver spridas vidare till andra. ■

1 Korintierbrevet 13

Om jag talar både människors och änglars språk men inte har kärlek, är jag bara ekande brons eller en skrällande cymbal. Och om jag har profetisk gåva och vet alla hemligheter och har all kunskap, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg men inte har kärlek, så är jag ingenting. Och om jag delar ut allt jag äger och om jag offrar min kropp till att brännas men inte har kärlek, så vinner jag ingenting.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppbläst. Den betar sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tänker inte på det onda. Den gläder sig inte över orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Kärleken upphör aldrig. Men profetierna ska försvinna, tungomålen ska tystna och kunskapen försvinna. Vi förstår bara till en del och profeterar till en del, men när det fullkomliga kommer ska det som är till en del försvinna.

När jag var barn talade jag som ett barn, tänkte som ett barn och förstod som ett barn. Men sedan jag blivit vuxen har jag lagt bort det barnsliga.

Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då ska vi se ansikte mot ansikte. Nu förstår jag bara till en del, men då ska jag känna fullkomligt, så som jag själv blivit fullkomligt känd. Så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.

Du vet väl att det finns många maranatasånger på Spotify?

Sök på Maranataförsamlingen eller Arne Imsen.

Vart leder ekumeniken?

Lärdomar från tre historiska jubileum år 2025

Text: Paulus Eliasson

I år firas tre viktiga jubileum från den kristna historien. För det första så är det 1700 år sedan det omtalade kyrkomötet i Nicea, år 325. Men det är i år också 500 år sedan **Conrad Grebel** (ca. 1498–1526) döpte **Georg Blaurock** (ca. 1491–1529) på ett litet möte i Zürich, en historisk markör för födelsen av den anabaptistiska rörelsen. Och till sist så är det hundra år sedan "Det stora ekumeniska mötet" i Stockholm, 1925, organiserat av Svenska Kyrkans ärkebiskop **Nathan Söderblom** (1866–1931).

Dessa tre händelserna vittnar på varsitt sätt om hur den kristna historien har tagit krokiga vägar, och hamnat i vägsål där det kan vara svårt att veta vilken håll man ska välja.

Konstantins lockelse

Som kristna är vi kallade till enhet. Jesus ber om det i Johannes 17: "Jag ber att de alla ska vara ett ..." (Joh 17:21) och aposteln Paulus säger det till församlingen i Korint: "I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er, bröder, att ni alla ska vara eniga i det ni säger och inte låta splittring finnas bland er, utan stå enade i samma sinne och samma mening" (1 Kor 1:10).

Den kristna enheten var på början av 300-talet hotad av den teologiska konflikten mellan dem som höll sig till presbytern **Arius** (ca 250–336) och de som stod med biskop **Athanasius från Alexandria** (250–326).

Kejsaren **Konstantin den store** (regerade 306–337) som några år tidigare hade gjort kristendomen laglig igen, efter sin föregångares förödande förföljelse, kallade därför alla Romarrikets biskopar till Nicea, för att diskutera och komma fram till en enighet i den stora frågan: Var Sonen av samma natur som Fadern, född ifrån evighet – eller var Sonen skapad av Fadern, som den förste i Guds skapelse?

Resultatet av detta kyrkomöte är ett tveeggat svärd. Vi har all anledning att vara tacksamma för hur sådana som Athanasius och **Nikolas av Myra** (ca. 280–343) stod upp för den bibliska sanningen om Jesu natur. Den nikeanska trosbekännelsen är något alla sanna kristna ställer sig bakom.

Samtidigt sjösatte detta möte en allians mellan kyrkan och staten som med tiden kom att utveckla sig till en väldigt ohelig allians. Kejsaren var, i motsättning till vad många senare har påstått, varken på-

drivare eller medverkande i kyrkomötet. Han var dess "beskyddare", men i teologiskt avseende spelade det antagligen inte så stor roll för honom om kristenheten tog den ena eller andra vägen – så länge de begravde stridsyxan.

Men det som uppmärksamma kristna redan på denna tid påpekade, var att varje förening mellan församlingen och staten nödvändigtvis är ohelig. Även om inte detta var ett stort problem på 300-talet, så kom det längre fram i medeltiden att bli ett ok som ledde till församlingens neutralisering som Kristi kropp.

Detta är ett ok som kristenheten även idag diskuterar om man ska bryta eller hålla fast vid. Konstantin legaliserade och beskyddade den kristna rörelsen. Det måste ha varit fantastiskt att plötsligt kunna samlas till möten och förkunna evangelium utan att frukta för sina liv, och att kunna leva utan att vara rädd för förföljelse och landsfördrivning. I Nicea nådde kristenheten, som sagt, enighet i en viktig teologisk fråga – men det som smög sig in genom bakdörren var förödande för det Gud har tänkt att hans församling skulle vara. Lockelsen från maktens korridorer visade sig med tiden bli väldigt stor.

500 år sedan

Anabaptismen startade på ett litet möte i Zürich, år 1525.

Detta är en känd illustration från 1685, där anabaptisten Dirk Willems räddar en man som jagar honom från drunkning.

Den fria församlingen

Att Gud har kallat sin församling till frihet, är en sanning på flera plan. För det första är vi fria ifrån syndens straff (Rom 6:18) och fria från lagens ok (Gal 4:5). För det andra är församlingen kallad till att vara fria i förhållandet till världen (2 Kor 6:14, Jak 4:4). Men det finns ännu ett perspektiv där vi är kallade att vara fria – och det handlar om den fria lokala församlingen, som inte står under centralstyre från något överordnat samfund.

Det är här den andra stora händelsen som vi firar i år kommer in. Under reformationen på början av 1500-talet dök det upp olika rörelser. **Martin Luthers** (1483–1546) reformation i Tyskland och **Ulrich Zwinglis** (1484–1531) reformation (kallad "den andra reformationen") i Schweiz – var både lika och olika. Olika i frågan om nattvarden, men lika när det gällde synen på kyrkan och staten. Både Luther och Zwingli ingick allianser med statsmakten för att kunna verka fritt, få statens stöd i mötet med den katolska motreformationen, och för att kunna överlämna till domstolen dem som inte följde kyrkans påbud. Man bytte ut sin

frihet mot världslig makt och erkännande.

Men det fanns en spirande rörelse som valde en annan väg. Den 21 januari 1525 samlades en grupp troende hemma hos Conrad Grebel i Zürich, och där lät de sig döpas på sin egen bekännelse – i kontrast till de statliga kyrkorna där man inlemmades som spädbarn, utan vare sig tro eller bekännelse.

Detta var de fria församlingarnas födelse. De var fria från staten och från kyrkliga övermakter. Men den friheten tolererades varken av staten eller kyrkan; anabaptisterna, som de kom att kallas, förföljdes som om de var livsfarliga. De predikade pacifism och icke-våld, Bibelns auktoritet, troendedop och församlingens frihet från världslig makt och inflytelse. Dessutom var de mot det hierarkiska styresätt som katolska och lutherska kyrkor bestod av. Det låter som en harmlös, och till och med samfundsnyttig livsstil. Men den sågs på som så farlig att den

måste kvävas, dödas eller fördrivas.

Om vi tar ett kliv framåt i tiden, till mitten på 1900-talet, då förnyelseväckelsen och senare maranataväckelsen drog igenom landet, så var det inte ovan-

ligt att nystartade församlingar kallades för sådant som "Stockholms fria församling". I Norge finns det fortfarande en rörelse som heter "De Frie Evangeliske Forsamlinger". Meningen med "fri" i det sammanhanget, är att varje församling är juridiskt självständig, och att man inte är styrda av någon överordnad organisation; varje församling är fri. För Maranatarörelsen har detta också alltid varit en överordnad tanke.

Är då denna typ av frihet en biblisk tanke? Det beror på vad man menar med frihet, skulle jag vilja säga. Ingen kristen lever i ett vakuum, där man är fri från ansvar och bindningar till sina trossyskon. Inte heller befinner sig den lokala församlingen utan gemenskap. Vi har syskonband som binder oss till våra föregångare genom historien. Men vi har också Andens förenande enhet som gör att vi nästan automatiskt känner en samhörighet var vi än träffar troende människor. Och det mest centrala är inte alltid att man är enig i ett och allt – men att man har en strävan att närma sig Jesus och bli mer lik honom.

Så då borde bordet vara dukat för ekumenik, eller? Låt oss säga något om det.

Lite om ekumenikens historia

Ekumenik (från grekiska *oikoumenikos* =

Illustration: Johannes Luyken

Foto: Wikimedia

1700 år sedan

Kyrkomötet i Nicea, år 325. Här i en målning från Mégalo Metéoron-klostret i Grekland.

100 år sedan

Ärkebiskop Nathan Söderblom bjuder in alla världens kyrkor till ekumeniskt möte i Stockholm, år 1925.

den bebodda världen, världsvid) är definierat som ett strävande mot enighet inom kristendomen. Genom alla tider har det förekommit schismer och strider inom den kristna tron, som har resulterat i fria rörelser och sekter som har stått i kontrast till den institutionaliserade kyrkan. Vissa av dessa rörelser har varit motiverade av vilja till splittring, personliga motsättningar och okristen fiendskap. Men andra har varit motiverade av genuin kärlek till Gud och hans ord – något som har gjort att man inte har kunnat godta det Kristusfientliga i den institutionaliserade kyrkan. Man har sökt sig till friheten.

Det är här årets hundraårsjubileum kommer in i bilden. Som jag sa i inledningen så kallade ärkebiskop Nathan Söderblom år 1925 till "Det stora ekumeniska mötet" i Stockholm. Vad var intentionen med ett sådant möte? Europa hade just kommit ut ur historiens, till då, största krig – så kyrkornas roll i ett fredsarbete stod på agendan. Det andra man ville utröna var hur församlingar kunde samarbeta, trots teologiska skillnader. Detta möte banade vägen för den moderna ekumeniska rörelsen, och ledde bland annat fram till grundläggandet av Ekumeniska rådet (World Council of Churches, WCC) år 1948.

1989 samlade man sig i Europa till det första ekumeniska mötet i Basel, och 1997 var jag tillsammans med syskon från Maranataförsamlingen på besök i Graz i Österrike under det andra ekumeniska mötet. Tema för konferensen var *Reconciliation. Gift of God and source of new life* (Försoning. Guds gåva och källa till nytt liv). Det kan man väl inte vara emot? Jag kommer aldrig glömma hur jag gick från stora massmöten till små seminarier, krockade med ortodoxa patriarker i ett gathörn, och blev inbjuden till "kär-

leksmåltid" med gratis mat och alkohol i ett kloster.

Det var också i Graz som vi mötte en grupp desillusionerade ungdomar från Rumänien, ett möte som blev utgångspunkten för det arbete som församlingen i Norge idag har i Rumänien. Herrens vägar är verkligen outgrundliga ibland.

Mitt i denna ekumeniska synkretism, delade vi från Maranata ut traktater på engelska, spanska och tyska, och genom samtal med dem som stannade till, blev vi en irritation i den suggestiva stämningen.

I vimlet blev vi också varse att vi inte var de enda som fann denna synkretism farlig i all sin förföriska retorik, och som försökte varna de församlade. Under ett massmöte i en park, då katolska nunnor förde an de samlade i en ringdans, dök det plötsligt upp ett plakat med text på tyska, som varnade mot att bli förledd av ekumeniken. Någon vakt rev ner plakaten och protestanten, innan det skapade för mycket förvirring bland de dansande. Det visade sig vara en fri församling som var ute i samma ärende som vi. Någon höll anabaptismens fana högt.

Vad ekumeniken levererar

Men vad kan väl vara farligt med freds- och enhetssträvande bland de troende? Jag tror att svaret på den frågan letar sig tillbaka till Zürich 1525 och Nicea 325.

Nicea var ett kyrkomöte med goda intentioner och goda resultat. Men därför att man kompromissade med sin frihet från staten, något som verkade oviktigt i sammanhanget, så gick kristenheten in i en långsam vandring emot det som skulle förvandla den från Kristi kropp till statens tjänande organ. På samma sätt smyger det sig idag in en tankevärld genom ekumeniken, som hotar att för-

vandla Guds fria folk till en kyrka som är likriktad, men vilseförd.

Anabaptismens pionjärer var tidigare nämnda Grebel och Blaurock, men också sådana som **Felix Manz** (1498–1527), **Balthazar Hubmaier** (1484–1528) och **Michael Sattler** (1490–1527). Lägg märke till deras dödsår, inte länge efter det första dopet år 1525. Många anabaptister fick böta med livet för sin fridfulla men konträra tro och livsstil. Innan de dömdes till döden fick de erbjudandet att återförenas med kyrkan. "Är inte enheten viktigare än allt? Är inte kärleken störst? Kan vi inte lägga teologin och samvetet åt sidan, och verka för enhet?" Det var frågorna som de statligt lydiga prästerna ställde till sekteristerna, tillsammans med erbjudandet om frihet.

Anabaptisterna vägrade kompromissa, och blev därför brända på bål eller dränkta. Varför var de så ovilliga till försoning? Därför att enighet på bekostnad av sanningen inte blir bestående. Som Martin Luther en gång sa, så bekände de att: "Här står jag och kan icke annat, Gud hjälpe mig, amen!"

En fråga som dagens kristna måste ställa sig, är om den kampen som de förde fortfarande är aktuell, och om vi är beredda att offra det vi måste för att stå för den bibliska modellen. Eller är vi inställda på ekumenikens och assimileringens väg, där de andliga förfädernas kamp blir ignorerade.

När man samlar kristna från alla samfund och trosriktningar under ett tak, så kommer en av två saker att ske: Antingen söker man sin minsta gemensamma nämnare, och går stillatigande förbi det som skiljer. "För husfridens skull" som mamma brukade säga då hon bad oss ungar

om att lugna ner oss. Problemet med "husfriden", är att den skapar en urvattnad och fattig kristendom, där de provocerande sanningarna blir neutraliserade. Tala inte om troendedop, för det sitter en lutheran där borta. Tala inte om helgontillbedjan, för de ortodoxa sitter där. Husfriden går före allt annat.

Ett annat alternativ, som är minst lika illa, är att man går i en gemensam riktning, och blir mer lika. Det låter som ett bättre alternativ, men som regel leder den attityden in under påvens och de sakramentalistiska kyrkornas paraply. Det är ju trots allt de kyrkorna som är de största – och så förförs man av rökelse, guld, liturgi och sakrament.

Sanningen har sällan varit i majoritet, och den har heller inte varit en prioritet i den kyrkliga maktens korridorer. Orosmoment ska inte höras, utan tystas eller assimileras.

De senaste 20 åren har dessutom den ekumeniska rörelsen mer och mer tagit av sig masken, och visat var den vägen slutar, nämligen i interreligiös synkretism där Kristus inte längre är Herre, och korset inte den enda vägen till frälsning. Sveriges Kristna Råd skriver på sin hemsida – med tanke på hundraårsjubileet –

att "I vår pluralistiska kultur handlar det för kyrkan också om att medverka till ett gott interreligiöst samspel där engagemanget för vår plats bästa kan överskrida religionsgränser".

Är det verkligen Guds folks prioritet? Var det detta Herren kallade oss till? Eller har man hittat på en egen plan, som handlar om att samspela med religioner som bryter det första budordet: "Du ska inte ha några gudar vid sidan om mig."

I dokumentet "Svenska kyrkans plattform för ekumenik och interreligiös samverkan" från 2020, sägs att man söker "Guds tilltal i mötet med varje människa oavsett religiös tradition".

Målet är inte Kristus, och det har heller aldrig varit det. Kristus är i bästa fall en religiös titel, ett namn som man tar i sin mun för att om möjligt kunna förleda Guds utvalda bort från troheten till Kristus och sanningen, och in i en religiös sammanblandning. Mätte Guds folk inte låta sig bländas och bedras in i en ohelig allians, så som det skedde då kejsaren bjöd in till prakt och makten.

Att en så central sanning som evangeliets exklusivitet förkastas, utan att de stora kyrkosamfundet reagerar med förskräckelse och avsky, är ett vittnesbörd om hur den ekumeniska förfö-

relsen har förhäxat dem Jesus kallade att gå ut med budskapet om Jesu herradöme över hela kosmos.

Vad är alternativet?

Ekumenik, i sig själv, är naturligtvis inte obiblisk. Som sagt så talar Bibeln mycket om de troendes enhet. Men enhet måste ta utgångspunkt i sanningen, för kärleken gläder sig i sanningen (1 Kor 13:6). Öppna samtal och diskussioner för att komma fram till sanningen är heller inte främmande för den troende, inte ens samtal mellan de lokala församlingarna. Apostlagärningarna säger att de troende i Antiokia samlades med församlingen i Jerusalem för att diskutera hedningarnas ställning i församlingen (se Apg 15 och Gal 2).

Men när världsomspännande kyrkoorganisationer använder detta som ursäkt för att radera det provocerande och våldsfrånvända i evangelium, och för att stänga munnen på Guds folk i "försoningens" namn – då måste någon våga stå utanför. Sanningen kan inte offras. Guds Ord kan inte kompromissas med. Församlingen är född fri, och måste stå fri till den dagen Herren kommer tillbaka. Maranata! ■

De troendes enhet

Jesus beder aldrig om kyrkornas enhet. Det var en omöjlighet, eftersom de inte är hans skapelse och egendom, utan fastmer det profana samhället med religiösa förtecken. Allians och ekumenik är kyrkliga attribut, utanför Guds rike, och därför mänskliga uppfinningar.

Jesus beder om den fullkomliga, osynliga enheten för sina lärjungar; den himmelska enhet som förenar Fadern och Sonen. Den kan människan inte skapa och strukturera, den finns redan för evigt och skall genom Anden prägla det kristna lärjungaskapet i tiden i Jesu Kristi kropp.

(Arne Imsen i *Midnattsropet* nr 5/1997)

Pastor och byggmästare Isaías Rodríguez från Dominikanska Republiken:

-Ha blicken fäst på Jesus!

Berätta hur du kom i kontakt med Comunidad Maranata.

-Min första kontakt med Comunidad Maranata var 1983 under ett kampanjmöte jag besökte för att hjälpa en evangelist, berättar Isaías.

-Då såg jag hur en svensk missionär höll på att förhandla med en taxichaufför för en resa till Los Frailes, någon mil bort. Jag märkte hur chauffören ville få den kvinnliga missionären att göra upp priset i bilen. Jag gick då fram och betalade resan. Missionären heter Stina Fridolfsson. Hon tackade och bad mig lämna telefonnummer och adress. På det sättet började vi träffa syskonen i Comunidad Maranata.

Ett samarbete och en gemenskap inleddes med mycket lärorikt utbyte. Under senare år, från 2000 och framåt, har Isaías varit till ovärderlig hjälp med att bygga hus åt olika familjer. Det började i Puerto Plata, en turiststad i norra delen av landet, där vi på märkliga vägar lärde känna en änka som levde under svår

fattigdom. Marina, som hon heter, hade flera barn och för att klara av försörjningen fick barnen hjälpa till med olika arbeten. En av pojkarna vakade över bilar på en parkeringsplats vid en linbana dit många turister kom för att åka upp till en utkikspåls uppe i bergen. Genom Dag och Heidi Sandslett, ett norskt par som vi också under flera år haft mycket givande utbyte med, fick vi kontakt med familjen och såg behoven.

Vi frågade Isaías som har stor erfarenhet av att bygga hus om han ville vara med i ett projekt att bygga åt Marina. Vi fick ett tveklöst JA som svar. Jonathan påminde Isaías under sitt besök om det hela och fick som svar:

-Första gången vi byggde var att vi åkte till Puerto Plata, en stad i norra delen av landet. Där byggde vi ett hus åt en änka med flera barn. Därefter byggde vi ett hus åt en familj i Los Tres Brazos, ett utsatt område inte långt från där vi bor. Förtroendet växte oss emellan och arbetet med att bygga hus åt fattiga familjer fortsatte. Allt som allt byggde vi elva hus.

Under alla år som Maranataförsamlingen bedrivit mission i Dominikanska republiken har vi haft ett stort stöd av Isaías Rodríguez. Isaías förestår en församling i ett av Santo Domingos mer oroliga områden. Bara några kvarter från där han bor och arbetar med sin familj ligger gigantiska slumkvarter som sträcker sig ända ner mot flodbädden. Den bakomliggande nyårshelgen var Isaías son Jonathan, bosatt i Sverige, på besök i hemlandet. Han ställde då en del frågor på uppdrag av Midnattsropet:

Broder Isaías har byggt mängder av hus, och förkunnat på otaliga möten. Alltid med ett stort leende på läpparna och en väldig iver.

Foto: Midnattsropets arkiv.

Vi åkte till Puerto Plata och Isaías stannade kvar där under två veckors tid. Det var ett tufft arbete med att gräva för en ny grund och bygga upp nya väggar. Efter att ha avslutat jobbet såg vi hur änkan Marina fick nytt hopp för sin familj.

Förutom att bygga hus är Isaías också en ivrig evangelist som tar varje tillfälle i akt att vittna för människor som kommer i hans väg.

Isaías föddes 1941 och hans mamma dog mycket ung. Familjen växte upp under stora svårigheter vilket gjorde att de likt många andra tvingades flytta från landsbygden i Seibo till huvudstaden Santo Domingo.

-Vi hade det kämpigt under många år men Gud har varit med oss, säger Isaías.

-Den 8 mars 1964 tog jag emot Jesus som min Frälsare. Där och då förändrades mitt liv. Att jag kom fram till det beslutet berodde mycket på de många prövningar jag fått genomgå. De hjälpte mig att tro på Gud och få min tro styrkt.

Dominikanska republiken på den tiden var ett mycket oroligt land. Några år tidigare, 1961, mördades diktatorn Trujillo. Han hade då med grymma metoder styrt landet med järnhand under mer än trettio år. Tiden som följde presidentmordet blev det bland annat en stor revolution som tog tusentals människoliv

och många mänskliga rättigheter trampades ner. År 1965, när det var som mest oroligt och revolutionen hade brutit ut i krig, togs Isaías av militären. Han gjorde sig redo att möta döden:

-Det var en söndag i maj månad 1965, en tid av krig och intervention med 42 000 amerikanska soldater. Jag stoppades på gatan i en kontroll där militären sökte efter personer som var involverade i revolutionen. De ville inte ge mig möjligheten att försvara mig. Jag stod då, böjd till marken, och började predika: 'Herre, ditt ord säger att solen ska vändas i mörker och månen i blod, och att alla som åkallar ditt namn ska bli frälsta. Jag ber att du ska rädda mig nu

och dessa personer att jag inte är den person som de söker.'

-En av soldaterna försökte då få kontakt med mig, men jag vågade inte öppna ögonen. Då ropade han med hög röst: "Evangélico!" (evangelist!) Då öppnade jag ögonen, fick ställa mig upp och befälet över soldaterna gav mig en kram, gav tillbaka mina dokument, bad mig om ursäkt och frågade om jag ville förlåta honom.

Gång på gång påminner Isaías om Guds trofasthet, om hur Gud har hjälpt honom:

-År 1980 hjälpte Herren oss att bygga vårt hus och efter det har vi sett hur Gud på ett omsorgsfullt sätt tagit hand om oss. Det för mina tankar till Hebréerbrevet 12 där det står: "När vi nu har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt

i det lopp vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare."

Under åren har Isaías besökt många församlingar i olika länder som Haiti, Colombia, Puerto Rico och så småningom även Sverige där han deltagit i flera av Maranataförsamlingens konferenser. Något som präglar Isaías är att i ödmjukhet tjäna andra. På frågan vad som motiverar honom till att tjäna svarar han:

-Det är som en kallelse Gud har lagt ner i mig. Jag tycker om att samarbeta och speciellt att hjälpa till att bygga åt församlingar, att predika och tjäna på platser där det finns behov. Det har alltid tilltalat mig. Jag känner mig tillfreds med det.

Vad tänker du om Dominikanska republikens framtid?

-Jag tror att det finns hopp, även om det finns mycket synd och laster av olika slag. Många av dominikanerna söker Gud. När folket söker Gud, då finns det hopp. Det dominikanska folket har i allmänhet en stor tro på Gud och hans existens.

-Betydelsen av att ha en biblisk tro är kunna dela samma vittnesbörd som Gud har gjort i mitt liv. Exempelvis när min hustru Elsa blev sjuk och förlorade synen så hamnade jag i en svår kris och ville inte fortsätta att leva. Hela vår livssituation var kaotisk med dålig ekonomi och många brister och vi var mycket fattiga. Under 1980 upplevde jag speciellt hur Herren hjälpte mig, först med att bygga vårt hus. Från det året och framåt har vi sett hur Herren varit med i alla situationer och på förunderliga sätt hjälpt oss. Det har gett mycket motivation. ■

Kärnbibeln

En välbehövlig resurs för alla bibelläsare

Text: Paulus Eliasson

Oavsett om man öppnar en bibel för första gången, eller om man har läst den från pärm till pärm flera gånger, så har Guds Ord den fantastiska egenskapen att den öppnar nya dörrar för läsaren varje gång man sätter sig ner med den; och som hjälp för att förstå och tränga djupare in i texten finns Kärnbibeln, en expanderad bibelöversättning och bibelkommentar på svenska.

Kärnbibeln är ett projekt som började som ett enmansprojekt år 2004, då Jonas Bergsten började översätta Ordspråksboken. Jonas är utbildad civilingenjör, men framför allt har han en otrolig passion för Guds Ord. Först arbetade

han ensam med sin översättning, men med tiden har det blivit en handfull anställda och över hundra volontärer som bidrar till arbetet.

2017 kom Nya Testamentet ut på hemsidan karnbibeln.se, våren 2019 kom NT ut som tryckt utgåva – och i december 2024 kom "helbibeln" ut i tryckt version. En Bibel med över 3000 sidor, med många spännande funktioner.

Vad är Kärnbibeln?

För det första är Kärnbibeln en ny bibelöversättning. Med utgångspunkt i den mest aktuella forskningen i grundtexten, har den ett modernt språk, men undgår samtidigt den bibelkritiska filosofin som präglar till exempel Bibel 2000. Jag skulle säga att översättningen på sina platser liknar Folkbibeln, men mindre bunden av den svenska översättartraditionen – något som gör att man ofta kan få ett nytt perspektiv genom

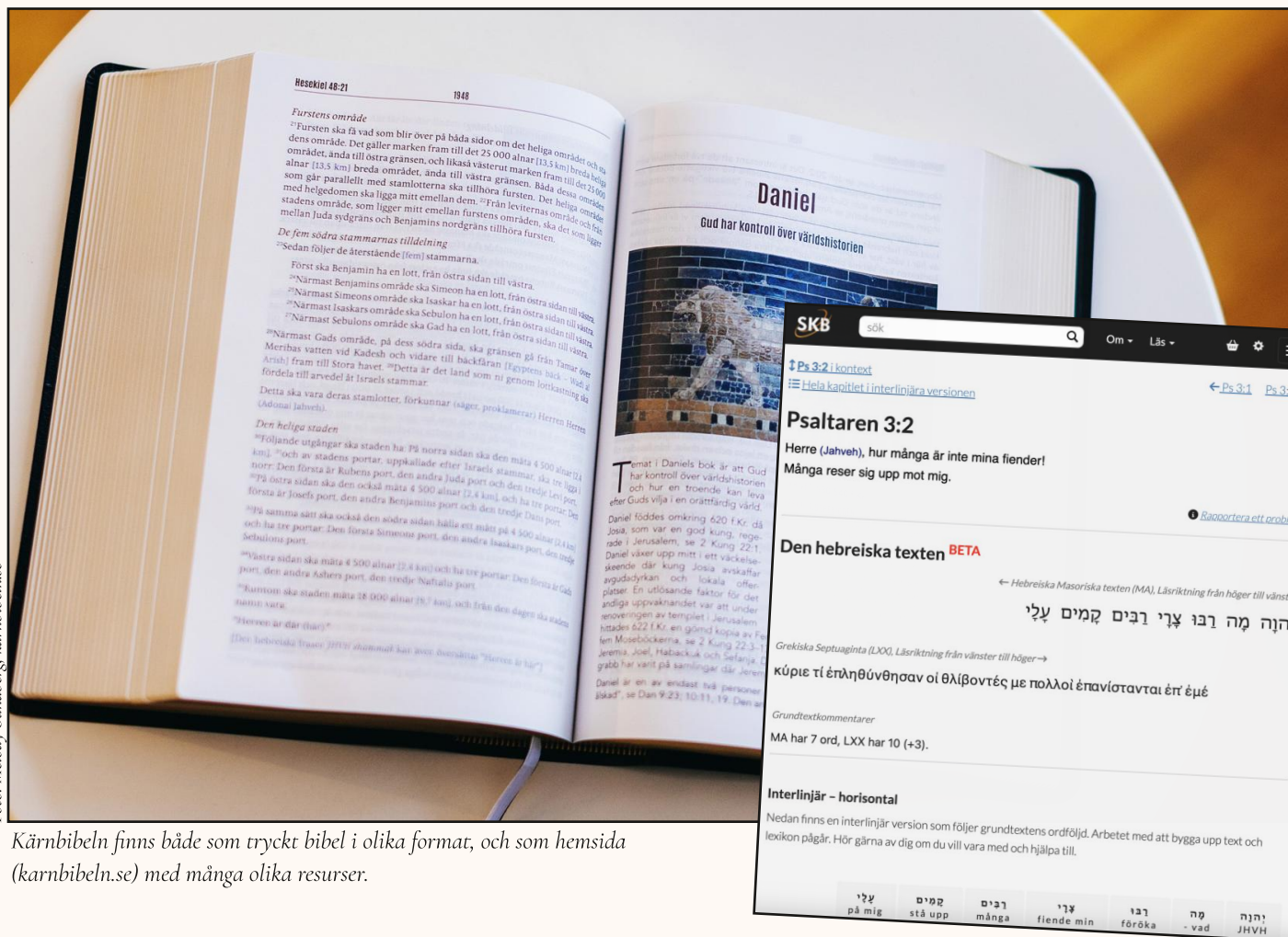
valen som är gjorda.

Det första man lägger märke till när man öppnar Kärnbibeln, på nätet eller i tryckt format, är att den är full av parenteser och klamrar. Låt mig ta ett exempel från Romarbrevet 10:1.

"Syskon (bröder och systrar i tron) [församlingen i Rom bestod av både hedningar och judar], mitt hjärtas verkliga önskan (min sanna längtan, vilja) och bön (vädjan) till Gud för dem [mina israeliska landsmän] är [att de ska nå fram till] frälsning (räddning, befrielse, helande)."

Det som står i parentes i denna vers indikerar då ett ord kan ha flera betydelser. Det grekiska ordet för "frälsning" (gr. *soterian*) kan ha flera betydelser, som räddning, befrielse och helande. Då är det en hjälp att få veta ordets hela bredd, så man förstår översättarnas val.

Det som står i klammer är förklaringar

Kärnbibeln finns både som tryckt bibel i olika format, och som hemsida (karnbibeln.se) med många olika resurser.

och kommentarer som kan vara en hjälp för läsaren. I versen över är det dels en förklaring av vilka syskonen som nämns är (hedningar och judar), och en förklaring av vilka som syftas på med ordet "dem" (israeliterna). Detta kan vara en hjälp för att undgå missförstånd, och för att få mer bakgrund till texten.

Kommentarerna är givna på ett engagerande sätt, och med respekt för Ordet och kärlek till Gud i centrum.

Kärnbibeln har också flera funktioner, som parallellhänvisningar, många hundra bilder och kartor som på olika sätt illustrerar bibeltexten. Allt detta gör att Kärnbibeln inte bara är ännu en svensk bibelöversättning, av vilka det redan finns många bra versioner, utan den är väl behövd för svensk kristenhet.

En växande resurs

För min egen del vill jag säga att hemsidan karnbibeln.se är den som är mest användbar i mitt bibelstudium. Där finns väldigt många funktioner, som kartor, familjeträd, tidslinjer och personporträtt. Man kan läsa texten med

eller utan parenteser och klammer, och dessutom jämföra översättningen direkt med grundtexten.

Sidan växer och förnyas hela tiden – med nya funktioner som är till hjälp för den som vill förstå bibeltexten. På hemsidan finns också en webshop med olika biblar, men också produkter med bibliskt budskap. Gå gärna in på sidan, så kommer du upptäcka hur den kan hjälpa dig i ditt bibelstudium.

Du kan också läsa Kärnbibeln direkt i din smarttelefon. Förutom att den finns i den största bibelappen, YouVersion, så finns det nu appar både för iPhone och Android, där man både kan läsa texten, svara på dagens bibelfråga och mycket annat.

Hur bra är Kärnbibeln?

Jag har, som sagt, haft stor nytta av Kärnbibeln alla resurser. Och eftersom det är ett samarbetsprojekt, så finns det också funktioner på hemsidan för att skicka in förslag till ändringar; det är ett arbete som växer och blir bättre för varje dag.

Jag har hittat kommentarer i Kärn-

bibeln som jag inte är helt enig med, och det finns ett visst fokus på talvärden och dess betydelse som jag ibland tycker går utöver vad texten faktiskt talar om. Men om man vill ha en bibelkommentar som bara säger saker man är enig med, så måste man nog göra den själv. Jag har funnit Kärnbibeln text som en trovärdig översättning, och kommentarerna som väldigt nyttiga.

Om du vill veta mer om Kärnbibeln, så gjorde jag en intervju med Jonas Bergsten för Radio Maranata, som finns att se på YouTube (se qr-koden nedanför). Men framför allt vill jag rekommendera dig att läsa Kärnbibeln på internet eller smarttelefon, och om du gillar den, så är det enkelt att beställa en Bibel i tryckt format. ■

Scanna koden för att se en Youtube-intervju om Kärnbibeln.

Översteprästen på inspektionsrunda

Ett nytt besök i Uppenbarelseboken - del 1

Det är morgon i templet i Jerusalem. Vanligtvis är det de "vanliga" prästernas uppgift att gå in i templet och se så saker och ting står rätt till, offra rökelseoffer, och se till att det är olja i den sjuarmade ljusstaken. Men idag är det översteprästen som går in där. Han har mer erfarenhet. Han ser mer, och vet mer, än någon av de andra – och därför är den här inspektionsrundan extra speciell. Vad kommer han hitta? Brinner lamporna som de borde? Eller håller någon på att tyna ut?

Uppenbarelseboken är, som namnet antyder, en uppenbarelse. Det är, mer precist:

"Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske" (Upp 1:1).

En uppenbarelse är något som avslöjar, och lägger fram ting så som de i verkligheten är. Och de sju församlingarna som Johannes riktar denna uppenbarelse till, behövde verkligen få öppnade ögon till att se både sig själva, Jesus Kristus, sin samtid – och sin framtid.

I denna, och kommande, artiklar om Uppenbarelseboken, ska jag försöka förklara hur Jesus – genom Johannes – vecklar ut det invecklade, och lägger allt fram för åskådning.

Det första som de sju församlingarna be-

höver få klarhet i, är vem Gud är. Både vem han är i förhållande till dem själva som Jesu församling, och i förhållande till världens härskare. Så här står det:

"Från Johannes till de sju församlingarna i Asien. Nåd vare med er och frid från honom som är och som var och som kommer, och från de sju andarna framför hans tron och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar" (Upp 1:4-5a).

Här presenteras hela Treenigheten: Fadern, Anden och Sonen. Och speciellt fokus läggs på Sonen, Jesus Kristus, eftersom det är honom resten av kapitlet kommer att handla om. Jesus är, för det första, ett trovärdigt vittne. Det betyder att vi kan lita på hans omdöme och hans vittnesbörd. Det är viktig information för den som möts av många konkurrerande åsikter om tingens tillstånd.

För det andra är han den förstfödde från de döda – han är alltså den som har segrat över döden. Det är viktigt för de församlingar som lever under förföljelse, och hot om död. Johannes skrev antagligen sitt brev under kejsare Domitianus regeringstid (81–96 e.Kr.), som var en av de kejsare som aktivt förföljde kristna. En del bibelforskare menar att Johannes skrev så tidigt som under kejsare Neros regeringstid (54–68 e.Kr.), men även det alternativet placerar boken under en blodtörstig och förföljande kejsares tid.

När man står inför hotet om förföljelse och död, är det viktigt att veta att Jesus är den förstfödde från de döda. Men

Text: Paulus Eliasson

Foto: Wikimedia

Foto: Wikimedia

De romerska kejsarna Nero och Diocletianus är två exempel på despoter som förföljde kristna före och under tiden då Johannes Uppenbarelse skrevs.

Om Uppenbarelseboken

Bibelns sista bok.

Består av 22 kapitel.

Tar ca 1,5 timmar att läsa.

Författare: Johannes. Antagligen Jesu apostel. Vissa tror att det är en annan Johannes, kallad "den äldre".

Datum: Antagligen mitten på 90-talet e.Kr. (vissa placerar den på 60-talet e.Kr.)

Genre: Uppenbarelseboken Innehåller flera olika genrer: Profetia. Apokalyps. Epistel. Lovsånger.

Tema: Ett avslöjande av de verkliga krafterna i kosmos och hur världshistorien kommer avslutas.

Mål: Trösta dem som förföljs, och varna dem som kompromissar med världen.

också att han är härskaren över jordens kungar. Han är den som regerar över regenterna. Det kan verka som att Domitianus är suverän, men han är i verkligheten en vasallkung som snart ska konfronteras med herrarnas Herre.

Det är också viktigt för de sju församlingarna att få veta vad de själva har för roll i detta drama som ska utspelas. Det står:

"Han som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod och gjort oss till ett kungarrike, till präster åt sin Gud och Far" (Upp 1:5b-6).

Församlingarna är älskade av Jesus. De är förlossade från synden genom Jesu blod. Och nu är de insatta som ett rike av präster åt Gud. Under det gamla förbundets tid var prästerskapet förbehållet Arons familj, men genom Jesu försoning har alla de troende blivit kallade till att bli ett prästerskap.

Det låter naturligtvis både spännande och allvarligt att vara en präst för Gud. Det innebär både att man har privilegier, och att man har en tjänst. Man var inte präst om man inte tjänade som präst. Men framför allt betydde prästtjänsten att man stod i ett förhållande till överste-

prästen. Och församlingens överstepräst är inte som Samuelsböckernas Eli, som lät prästerskapet härja som de ville med de heliga tingen.

Ett möte med översteprästen

Så, medan Johannes befann sig på ön Patmos (antagligen som fånge), så kom han "i Anden", och hörde en stark röst:

"Skriv ner i en bokrulle vad du ser och skicka den till de sju församlingarna i Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia och Laodicea" (Upp 1:11).

Detta är de sju församlingarna som Uppenbarelseboken är riktad till. Det får vi inte glömma! Det är skrivet till dem, med oss som "åhörare". Så en nyckel till att förstå Uppenbarelseboken är att fråga sig "Vad betydde det här för församlingen i Efesus?" För det är skrivet till dem, med den intention att de skulle se på sig själva och sin samtid, och lära känna Gud och hans plan på ett bättre sätt. Det är kanske märkligt för en del att höra, men jag tror att varje tolkning av Uppenbarelseboken som ser mer på vår tids politiska, militära, religiösa och kulturella strömningar än på Johannes samtid, kommer missa

målet fundamentalt.

Jag menar inte med det att det är omöjligt för oss att förstå Uppenbarelseboken, eller att den inte är relevant för vår tid – men vi måste börja i rätt ände.

Låt oss gå tillbaka till rösten som Johannes hörde:

"Jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag vände mig om, såg jag sju ljusstakar av guld ..." (Upp 1:12)

När man läser Uppenbarelseboken kommer man lägga märke till att Johannes ofta först hör något, och sedan får se något – och det han hör och ser kompletterar varandra på ett speciellt sätt. När Johannes säger att det första han ser är sju ljusstakar, så vet varje läsare av de hebreiska Skrifterna var han befinner sig. Han är i templets första rum, kallat "Det heliga".

Ifall Johannes, som jag tror, skriver sitt brev någon gång i mitten på 90-talet e.Kr., så har templet i Jerusalem varit förstört i över 20 år. Så det är inte det templet han ser in i. Men alla som har läst Skrifterna känner igen mönstret, för profeter som Amos, Jesaja, Hesekiel och Daniel hade alla visioner där de såg in i

Guds tronhimmel, och de beskriver den ofta som något som liknar templet som prästerna tjänade i på jorden.

Så Johannes har en av dessa himmelska visioner, och just nu ser han "det heliga", där bordet med skådebröd fanns, tillsammans med rökelsealtaret och den sju-armade ljusstaken. Men det är inte ljusstakarna som är det viktiga, utan de bara placerar huvudpersonen rent geografiskt:

"... och mitt bland ljusstakarna en som liknade en människoson, klädd i en hellång dräkt och med ett bälte av guld runt bröstet" (Upp 1:13).

I "det heliga" fick bara prästerna och översteprästerna befinna sig, och vi behöver inte vara i tvivel om vem det är vi har framför oss. Den hellånga dräkten säger oss att det är en präst, och guldbältet runt livet identifierar honom som översteprästen (se 2 Mos 39:5).

Att Johannes kallar honom för "en människoson" säger oss två saker. För det första att det är en verklig människa som han ser, inte ett änglaväsen. Vår överstepräst i himmelen är alltså en sann människa. Men det andra viktiga, är att detta knyter Johannes vision till Daniels syn i Daniel 7, där han såg följande:

"I min syn om natten såg jag, och se, en som liknade en människoson kom med himlens skyar. Han närmade sig den Gamle och fördes fram inför honom. Åt honom gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk ska tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte ska ta slut, och hans rike ska inte förstöras." (Dan 7:13-14)

Så översteprästen är Människosonen. Och Människosonen är den som har fått makt att regera i ett evigt rike. Han är både kung och präst.

Kan man se på solen?

Innan vi ska se mer på ljusstakarna, så beskriver Johannes för oss Människosonen, och det är en ganska respektingivande bild som träder fram:

"Hans huvud och hår var vitt som vit

ull, som snö, och hans ögon var som eldslågor. Hans fötter liknade skinande brons som glöder i smältugnen, och hans röst var som dånet av väldiga vatten. I sin högra hand höll han sju stjärnor, och ur hans mun kom ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var som solen när den skiner i all sin kraft." (Upp 1:14-16)

Vi skulle kunna gå in på denna beskrivning bit för bit. Vad betyder det att hans hår är vitt? Att hans ögon är som eld? Men låt oss i stället zooma ut lite, och ta in över oss hela bilden. Detta är en genomträngande person. Det är vitt. Det är eld. Det är solen och stjärnor, det är svärd och en röst som dånande vatten.

Kan vi hantera denna helighet och storhet? Kan du lyssna på dånet av väldiga vatten eller se på solen? Det är något totalt förkrossande i synen, och som så många profeter innan honom, så faller Johannes som död ner inför Jesus.

Vad annat ska en enkel fiskare från Galileen göra i mötet med universums mest heliga person? Han måste dö, för han är varken värdig eller förberedd för detta möte.

Det är i den till synes hopplösa situationen, som vi möter ett av Bibelns fantastiska små ord: "men".

"Men han lade sin högra hand på mig och sade: 'Var inte rädd. Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet.'" (Upp 1:17-18)

Vilken sak att säga! "Var inte rädd." Vad menar du, Jesus? Varför skulle Johannes inte vara rädd i mötet med himmelens helighet? Vad har han för rättighet att stå inför dig? Men Jesus lade sin hand på Johannes, och började tala om segern över döden och helvetet. Det är den segern som ger hopp, även för en syndig lärjunge. Ett hopp om att kunna stå inför himmelens Herre.

Inspektionsrundan

Om vi fryser bilden för ett ögonblick, och ser den framför oss, så är det alltså

översteprästen som står mitt ibland de sju ljusstakarna. Vad gör han där? Ja, vad hade en präst att göra vid ljusstakarna? Deras uppgift var att inspektera att ljusen brann, att det fanns nog olja så ljusen skulle brinna sig till nästa inspektionsrunda, och se till att den var ren. Gamla vekar och aska skulle rensas ut (se t.ex. 2 Mos 27:20-21 och 3 Mos 24:1-4). Så om Jesus, vår överstepräst, i detta scenario är på en inspektionsrunda, så måste man ju fråga sig vad dessa ljusstakar är, eller representerar. Vad är det Herren inspekterar? Och svaret får vi några verser senare:

"Detta är hemligheten med de sju stjärnorna som du såg i min högra hand och de sju ljusstakarna av guld: de sju stjärnorna är de sju församlingarnas änglar, och de sju ljusstakarna är de sju församlingarna." (Upp 1:20)

Det är här som Uppenbarelseboken blir riktigt allvarlig. Han är på inspektionsrunda till sina församlingar. Efesus, Tyatira och de andra fem står som representanter för alla de församlingar som fanns på den här tiden, och nu ska han som har ögon som eldslågor och ett skarpt svärd som tunga titta noga, och sedan ge sitt utlåtande.

Det är resultatet av denna inspektionsrunda som vi ska se på i nästa nummer av Midnattsropet, då vi går in i kapitel 2. Men redan nu hoppas jag att du vill se på de verser som jag har försökt säga något om i detta kapitel. För vi har redan fått ett avslöjande om vem Jesus verkligen är. Han är inte långt borta. Han är inte maktlös. Han är inte oengagerad. Och han är inte någon halvgud med begränsad makt och härlighet.

Den här bilden behöver vi hålla fast vid, för att även i vår tid förstå vilken helig Gud vi har att göra med. Våra församlingar är inte irrelevanta för vår överstepräst. Vad vi tillåter, vad vi lär, vad vi gör – allt detta är av oändlig vikt för Jesus. Och han låter sig inte luras av skenhelighet eller vackert hopsnickrade verksamhetsberättelser. Han är beredd att flytta ljusstaken när det så krävs.

Men å andra sidan ser han till dem som faller ned som döda inför honom. Dem är han beredd att uppväcka till liv, och ge nytt hopp. Och det kommer vi se än tydligare i nästa kapitel. ■

Vill du höra bibelstudier om Uppenbarelseboken?

Scanna koden för att lyssna till Paulus Eliassons serie i 12 delar om Uppenbarelseboken.

Tack till alla gåvogivare

Det är inspirerande att se hur offer kommer in till församlingens mission och evangelisation. Ett stort tack!

Vi förmedlar med glädje offer till de olika missionsfälten, och till församlingens övriga arbete.

Låt oss inte tröttna på att göra gott, för när tiden är inne får vi skörda om vi inte ger upp (Galaterbrevet 6:9).

Maranataförsamlingen:

Plusgiro: 44 10 05-6 – Swish: 123 155 1571

Stig-Erik Vestman vid bibelbordet på torget i Vällingby.

Församlingens fastighet i Långshyttan är nu såld

Den förvärvades år 2019 i samband med att församlingens arbete i Bällsta, Bromma, avvecklades. Under några år kunde vi där i Dalarna inbjuda till möten och konferenser. Nu är fastigheten såld och nya ägare har tillträtt.

Församlingen har idag ingen plats för att inbjuda till offentliga möten, större sammankomster och konferenser. Detta är ett angeläget böneämne.

Drönare slår ner i Ukraina

Text: Hans Lindelöw

Kriget i Ukraina fortsätter att rasa och lidandet verkar inte ha någon ände. Låt oss hoppas på Herren Gud, i Jesu Namn, och bära fram våra vänner i Ukraina i bön, liksom våra vänner i Ryssland.

Nyligen fick vi ett meddelande från broder Vasily Muravitsky i Irpen, Ukraina, att en drönare hade slagit ned på en pastors hus i Bucha, ett samhälle 10 kilometer från Irpen, och ödelagt det fullständigt. De som bodde i huset klarade sig av allt att döma. Men att sådant igen sker i Bucha, som för tre år sedan var ett huvudmål för den angripande ryska armén, vilken sedan måste dra sig bort därifrån, bidrar mer till situationens mörka inslag, än till dess ljusa sidor.

Vill du ge en gåva till vännerna i Ukraina?
Plusgiro: 44 10 05-6 – Swish: 123 155 1571

Foto: Vasily Muravitsky

Små avsteg och dess konsekvenser

Predikan: Hans Lindelöw (februari 2025)

”Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta medan jag ännu var hos er? Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen” (2 Tess 2:3-7).

Mina tankar har rört sig kring uttrycket: ”Han som håller tillbaka” (2 Tess 2:3). Det är tydligt att genom historien, vi ser det både i Gamla och Nya testamentet, så är det oerhörda fördärfskrafter som väntar på sitt tillfälle och vill bryta fram. Jag har iakttagit vissa saker som handlar om avguderi till exempel. Det tränger fram med fördärvets kraft, och så fort något slappnade av på något vis så tog avgudar-na vara på tillfället. Vi ser det i Israels folks historia. Man kan säga att det finns två faser i Israels historia när det gäller avguderi. Vi ska se på det med Kanaans land som utgångspunkt, efter att folket hade lämnat Egypten. Egypten var naturligtvis fullt av avgudar. Folket gick genom öknen och Gud förde dem på ett sådant sätt att de skulle vänja sig av med de egyptiska avgudarna. De fick klara besked, inte minst genom de tio budorden.

Första buden

Första budet sa: ”Du ska inte ha andra gudar vid sidan av mig” (2 Mos 20:3). Det andra var förbudet mot bilder:

”Du ska inte göra dig någon bildstod eller avbild av det som är uppe i himlen eller nere på jorden eller i vattnet under jorden. Du ska inte tillbe dem eller tjäna dem, för jag, Herren din Gud, är en nitisk Gud. Jag låter straffet för fädernas missgärning drabba barnen till tredje och fjärde led när man hatar mig, men visar nåd mot tusentals när man älskar mig och håller mina bud” (2 Mos 20:4-6).

Vi håller oss lite till de här buden som handlar om förhållandet till Gud. Det som buden i övrigt talar om är även det väsentligt, men finns det här rätta förhållandet till Gud så är det klart att det uttrycker sig på det sättet att man respekterar sina föräldrar; du ska hedra din fader och din mor, man dödar inte sin medmänniska; du ska inte dräpa, man begår inte äktenskapsbrott, man stjälar inte. Det flyter ut ur det här sunda och rätta förhållandet, att inte ha några andra gudar jämte Herren Gud och att inte göra sig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himlen eller av det som är på jorden.

Fas 1

I Israel fanns det två markanta faser av avgudadyrkan. Den första fasen ser vi när de tio stammarna skilde sig från Juda och

drog norrut, samlade kring Jerobeam som blev kung och lät göra två gyllene kalvar. Rehabeam var kung över Juda, och Jerobeam blev kung över de tio stammarna.

”Jerobeam befäste Shekem i Efraims bergsbygd och bosatte sig där. Därifrån drog han bort och befäste Penuel. Jerobeam tänkte inom sig: 'Nu kan riket komma tillbaka till Davids hus. För om folket drar upp till Herrens hus i Jerusalem för att offra, kan folket i sitt hjärta vända tillbaka till sin herre Rehabeam, Juda kung. Då dödar de mig och vänder tillbaka till Rehabeam, Juda kung.' Sedan kungen hade rådgjort om detta, lät han göra två kalvar av guld och sade till folket: 'Nu får det vara nog med era färder upp till Jerusalem. Se, här är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land.' Han ställde upp den ena i Betel och den andra i Dan. Detta blev en orsak till synd. Folket gick ändå till Dan för att träda fram för den ena av dem” (1 Kung 12:25-30).

Här ser vi samma sak hända som när de gjorde den gyllene kalven, vid foten av Sinai berg. Nu är det två kalvar men det är samma budskap: Se, här är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land.

På ett sätt är det här inget brott mot det första budet. Det är det naturligtvis men det är inte det allvarligaste. Trots allt talas det om den Gud som fört dem ut ur Egyptens land. Det är Herren Gud. Men det är ett brott mot förbudet att gö-

Det är tydligt att genom historien, vi ser det både i Gamla och Nya testamentet, så är det oerhörda fördärvs-krafter som väntar på sitt tillfälle och vill bryta fram.

ra sig bilder och beläten. Tanken finns fortfarande att Israel har en Gud som har fört dem ut ur Egyptens land, men de gör sig bilder, två kalvar, i strid mot budet att göra sådant. Det är alltså en första fas där avgudarna börjar göra sig gällande. Man blandar samma begrepp om Gud med falska element.

Fas 2

Nästa fas i Israels historia är när Ahab blir kung över Israel. Några kapitel senare kan vi läsa om honom. Han gifte sig med en felicisk kvinna som hette Jezebel. När förhållandet upprättas går det ett steg till och Baalsdyrkan införs i Israel. Baalsdyrkan har absolut ingenting med Israels Gud att göra. Baal är en främmande gud som introduceras. Så länge det var två kalvar – det var ju avskyvärt och helt fel att göra kalvar – så talades det ändå om Israels Gud, som hade fört folket ut ur Egypten. Men när Baalsdyrkan kommer då är det en helt främmande gud från ett helt främmande folk.

Vi ser två övergripande faser som leder till att de tio stammarna förs bort i fångenskap till Assyrien, något vi kan läsa om i 2 Kungaboken 17. Det sker några århundraden innan judarna i Jerusalem förs bort till Babel. Då hade Juda kungar vinglat. Ibland var det gudfruktiga kungar som gjorde upp med avgudadyrkan och ibland var det hur avfälliga kungar som helst. Ironiskt nog, bland de värsta avfälliga kungarna fanns de i Juda, ex-

empelvis Manasse, som tog upp alla förvända seder och all avgudadyrkan som han kunde komma på. Han tog över det från de tio stammarna.

Avgudadyrkan i templet

Det är det här som gör att exempelvis profeten Hesekiel får möta en nitälskande Gud. Vi ser Hesekiels syn då han möter Gud. Det är en Gud som brinner i eld och levande väsen som är som blixtrar. Det är en eld som brinner, av kärlek till folket, till människornas själar som Gud vill rädda, men ett hat mot avguderiet. Avguderiet under Hesekiels tid hade på ett listigt sätt introducerats och etablerats så att det tog sig ända in i templet. I templet skulle man tjäna Herren enligt Mose lag men de ägnade sig åt något helt annat. I Hesekiel kapitel 8 beskrivs hur Herren för honom in, steg för steg, i helgedomen, där det skulle vara en ren och sann gudstjänst:

”I det sjätte året, på femte dagen i sjätte månaden, satt jag i mitt hus och de äldste i Juda satt hos mig. Då kom Herren Guds hand över mig. Och jag såg där en gestalt som till utseendet liknade en eld. Från det som såg ut att vara hans höfter och neråt var eld. Men från hans höfter och uppåt syntes något som liknade strålände ljus och var som glänsande metall. Han räckte ut något som liknade en hand och tog tag i en lock av mitt hår, och Anden lyfte upp mig mellan himmel och jord. I syner från Gud förde han mig till Je-

rusalem, till den inre förgårdens port som vetter åt norr, där avgudabilden stod som väckt Guds vrede” (Hes 8:1-3).

I själva Jerusalem stod den avgudabild som hade uppväckt Guds nitälskan.

”Och se, där var härligheten från Israels Gud, så som jag hade sett den på slätten. Han sade till mig: 'Människobarn, lyft din blick mot norr.' När jag lyfte min blick mot norr, fick jag vid själva ingången norr om altarporten se den avgudabild som hade väckt Guds vrede. Han sade till mig: 'Människobarn, ser du vad de gör? Det är så hemska vidrigheter Israels hus ägnar sig åt här att jag måste lämna min helgedom. Men du ska få se mer och ännu värre vidrigheter'” (v 4-8).

Det blir värre och värre ju längre in han kommer.

Jesus om sista tiden

När Jesus talar med sina lärjungar på Oljeberget om vad som ska ske i framtiden, så brinner Jesus av denna nitälskan. Han förklarar att det inte finns något annat att vänta än att former av avguderi kommer att göra sig gällande i slutfasen. Han lyfter bland annat fram vad profeten Daniel har sagt.

Jesus talar dels om födslovändorna, fruktan för allt som hör till födslovändorna, att villolärare kommer att vara verk-samma, men också att folk ska resa sig mot folk, rike mot rike, att det ska bli

hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra. Han beskriver hur begynnelsen till födslovåndorna kommer att innebära förföljelse och så säger han så här:

”Många falska profeter ska träda fram och bedra många, och eftersom laglösheten ökar kommer kärleken att kallna hos de flesta. Men den som håller ut till slutet ska bli frälst. Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma. När ni ser ’förödelsens styggelse’, som profeten Daniel talar om, stå på helig plats...” (Matt 24:11-15).

På helig plats stod avgudarna, de som hade uppväckt Guds nitälskan. Här talar Jesus om något helt liknande, ett fenomen av samma karaktär, men det här kommer att vara universellt. Förödelsens styggelse, eller den vanhelgande skändlighet som profeten Daniel talade om, står på helig plats. Förnimmer ni denna nitälskan? Jesus talar med samma nitälskan som profeten Hesekiel. Han talar med samma nitälskan och påminner uttryckligen om hur profeten Daniel varnade.

”När ni ser det, då ska de som bor i Judéen fly upp i bergen” (v 16).

Sedan kommer inte födslovåndorna, de har varit. Nu kommer vedermödan, den stora vedermödan. Då kommer det inte att finnas någon hejd längre. Det kommer att vara krafter verksamma som kan göra stora tecken och under, som kan kalla ner

eld från himlen. Tidigare fanns det inte så mycket av det, men här i vedermödan kommer fördärvets krafter att få fritt spel.

Det handlar om att vara vaksam inför vad Ordet säger, att kunna skilja mellan ont och gott, mellan ljus och mörker. När jag ser det som Daniel skriver om förödelsens styggelse, eller en vanhelgande skändlighet, så är det verkligen starkt. En sådan nitälskan och hat. Kärlekens Gud både älskar och hatar. I Psalm 45 står det:

”Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet. Därför har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder.”

Profeterna ser vad saker och ting till syvende och sist representerar. Därför är de vaksamma när de ser en blandning som det var med de gyllene kalvarna och när det sker ett totalt avfall och helt nya, väsensfrämmande former av avguderi. Det var Elias uppgift att stå i gapet när baalsdyrkan hade införts. Han fick verkligen lida. Han hade ingen plats i det allmänna sociala livet. Han fick hålla sig i utkanterna av samhället. Han fick bo på ödsliga platser där det egentligen inte fanns några möjligheter att leva om inte Gud gav honom det han behövde.

”Korparna kom till honom med bröd och kött på morgonen och med bröd och kött på kvällen, och han drack ur bäcken” (1 Kung 17:6).

Gud är mäktigt att bevara och upp-

rätthålla, att spara en rest. Även om det bara var några få kvar i församlingen i Sardes så var det några få med stor betydelse för Jesus (Upp 3:4).

Daniel talar om den vanhelgande skändligheten eller förödelsens styggelse vid minst tre tillfällen. I kapitlen 8, 9, 11 och 12 står det något om hur det ska komma provningstider över Guds folk. Från boken och väduren i åttonde kapitlet:

”Bocken blev mycket mäktig. Men när han var som starkast, brast det stora hornet och fyra andra stora horn kom upp i dess ställe, riktade åt himlens fyra väderstreck. Från ett av dem sköt det ut ett nytt litet horn, som växte kraftigt mot söder och öster och mot det härliga landet. Det växte ända upp till himlens här och kastade ner en del av hären och av stjärnorna till jorden och trampade på dem. Det förhävde sig till och med mot härens furste och tog ifrån honom det dagliga offret, och platsen där hans helgedom stod revs ner” (Dan 8:8-11).

Mycket intressant det här. Han tog bort det dagliga offret Mose hade stadgat om. Mose stadgade om helgedomen/tabernaklet. Sedan fick David också denna syn, att templet skulle byggas där det dagliga offret skulle frambäras.

I kapitel 11 står det också om det här skeendet:

”Då ska han vända tillbaka och rikta sin vrede mot det heliga förbundet och ge vreden fritt utlopp. Och när han har kommit hem, ska han lyssna till

Gud har inte skapat människan till att vara en laglöshetens människa. Han har inte skapat någon man för att vara en fördärvets man. Ändå ska en sådan man träda fram.

När jag läser Uppenbarelseboken så skälver den av liv och när jag läser så är det som en Guds röst som ingen undgår!

dem som har övergett det heliga förbundet. Härar från honom ska komma, och de ska oreña helgedomen, tillflyktsorten, avskaffa det dagliga offret och ställa upp förödelsens styggelse” (Dan 11:30-31).

Kom ihåg vad Jesus sa i Matteus 24:

”När ni ser ’förödelsens styggelse’, som profeten Daniel talar om, stå på helig plats – läsaren bör förstå det rätt – då måste de som är i Judeen fly upp i bergen.”

Det dagliga offret

Det är tid för flykt. Hade Daniel talat om det? Förödelsens styggelse, den vanhelgande skändligheten. Lägg märke till det här. Det handlar om helgedomen och hur det dagliga offret skulle avskaffas. Det här återkommer även i kapitel 12 där Daniel får se en mäktig syn:

”Jag lyssnade till mannen som stod klädd i linnekläder ovanför flodens vatten, och han lyfte sin högra och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom som lever för evigt: ’Efter en tid och tider och en halv tid, när det heliga folkets makt är krossad, då ska allt detta fullbordas.’

Jag hörde det men förstod inte, så jag frågade: ’Min herre, vad blir slutet på allt detta?’ Då sade han: ’Gå, Daniel, för dessa ord ska förbli gömda och förseglade till den sista tiden. Många ska bli renade och tvättade och lutt-rade, men de ogudaktiga ska utöva sin ogudaktighet. Ingen ogudaktig ska förstå detta, men de förståndiga ska förstå det. Från den tid då det dagliga

offret avskaffas och förödelsens styggelse ställs upp ska det gå 1 290 dagar” (Dan 12:7-11).

Daniel talar vid minst tre tillfällen om det här helgerånet som kom historiskt att ske i Israel under Antiokus IVs tid. Jesus ser inte tillbaka när han talar om det här. Han talar till sina lärjungar om kommande ting. Han säger att de här profetiorerna inte har upphört att gälla utan kommer att fullbordas universellt på ett sätt som angår hans efterföljare och hela världen.

När nu Jesus var så angelägen att inskräpa budskapet om förödelsens styggelse, varför säger han ingenting om det dagliga offret? Det skulle ju kunna vara till hjälp att förstå när de här sakerna händer. Varför säger han inget om det dagliga offret? Det dagliga offret talar Daniel om. Skulle man verkligen kunna bestämma att nu är vi här, nu kommer förödelsens styggelse, därför att vi ser ju att det dagliga offret har avskaffats? Men det finns inga möjligheter för oss att säga, då den mosaiska gudstjänsten praktiskt taget har upphört. Det finns inget tempel och inga präster, även om många brinner av iver att få det till stånd. På det sättet är det ju korrekt historiskt och profetiskt att Jesus inte nämner det. Men det måste ju ändå vara en indikation av särskild betydelse.

Jag har funderat på om det då inte är så att det finns någonting i Nya testamentet, i Andens tidsålder, som motsvarar att det dagliga offret tas bort. Då har jag sett att både Herren Jesus,

aposteln Paulus och aposteln Johannes, uppmärksammar något som kommer att tas bort. De säger inte uttryckligen det dagliga offret, men de talar om tecken av särskild vikt för Jesu efterföljare.

Aposteln Paulus undervisar församlingen i Tessaloniki om laglöshetens människa, fördärvets man, som ska träda fram. Det är ett annat sätt att säga förödelsens styggelse. Gud har inte skapat människan till att vara en laglöshetens människa. Han har inte skapat någon man för att vara en fördärvets man. Ändå ska en sådan man träda fram. När Paulus undervisar om att det här ska ske talar han också om något som ska tas bort. Han säger inte det dagliga offret, men någon som håller tillbaka:

”Minns ni inte att jag sade er detta medan jag ännu var hos er? Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen” (2 Tess 2:5-7).

Vid två tillfällen talar Jesus om något som försvinner. I Matteus 24 nämner han kärleken:

”... och eftersom laglösheten ökar kommer kärleken att kallna hos de flesta” (v 12).

I Lukas 18 suckar Jesus:

”Men ska Människosonen finna tron på jorden när han kommer?” (v 8)

Aposteln Johannes talar också om något som tas bort och röjs ur vägen, nämligen de två vittnena i Uppenbarelse-

boken 11. Den gudstjänst som upprättas i och med att Jesus kommer förklaras speciellt av aposteln Paulus. Det är inte bokstav utan Ande. Likväl ska det som Daniel och Heseziel sa gälla. Det kommer en fullbordan, en universell makt kommer att introducera ett avguder och när profeterna och Herren Jesus uttalar sig om detta så ligger det en väldig glöd, en väldig nitälskan i de uttryck som de använder. Det är inte utan vidare. "När ni nu får se förödelsens styggelse, den vanhelgande skändligheten stå på helig plats."

Hur kan någon någonsin övertyga en enda människa om att den vanhelgande skändligheten skulle ha med helighet att göra? Här ser vi den förskräckliga beblandningen som börjar med att två kalvar ställs upp och man säger: Det här är din gud, Israel. Att Israel har en Gud är sant och att deras Gud har fört dem ut ur Egypten är sant. men att det ska göras två kalvar är ett förskräckligt brott mot Gud och det leder i sin tur till att något ännu värre kommer.

Jag funderar på den andliga situationen, hur mycket egentligen har vi att göra med när det i kristna sammanhang beblandas, något som motsvarar de här kalvarna, vilket naturligtvis inte kommer att hålla provet utan kommer att ersättas av något som är totalt främmande. Man kanske talar om Jesus och läser bibelord men det är trots allt beblandat.

Det är verkligen ett böneämne att vi ska vara vaksamma och kunna pröva andarna. Var man tycker sina vägar vara rätta men Herren är den som prövar

andarna. Han vill göra det. Det är inte roligt, lustigt eller behagligt, när Herren prövar andarna. Om vi har tagit emot Guds Ande så vet vi att det finns en gåva att kunna skilja mellan andar. När den gåvan är verksam så är det inte roligt, ljuvligt eller bekvämt men det är nödvändigt. Må Herren hjälpa oss.

Var ivriga att undfå de andliga gåvorna, först och främst profetians gåva.

Vi behöver utbedja oss nåd från Gud. Det är ingen nåd i världens ögon men det är nåd från Gud att kunna placera de apokalyptiska storheterna från den historiska scenen i vår tid eller i kommande dagar. När man möter människor debatteras ofta alla möjliga synsätt. En del har till exempel uppfattningen att Uppenbarelseboken inte handlar om något som ska komma utan den handlar om kejsar Neros förföljelse under det första århundradet. När jag läser Uppenbarelseboken så skälver den av liv och när jag läser så är det som en Guds röst som ingen undgår, men den är på sätt och vis alldeles för mäktig för världen. När Guds röst lovprisas i Psalm 29 så verkar det nästan destruktivt. Den rycker av skogarnas klädnad och den får öknen att skälva, men den får också hindarna att föda. Den kan verka destruktiv men den är också livgivande. Det är nödvändigt att lyssna in Guds röst, vilket är vår räddning: "Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna."

I 1 Tessalonikerbrevet 5 påminner Paulus om Jesu tillkommelse:

"När det gäller tider och stunder, brö-

der, behöver vi inte skriva till er. Ni vet själva mycket väl att Herrens dag kommer som en tjuv om natten. När folk säger: 'Fred och trygghet', då drabbar undergången dem lika plötsligt som värkarna hos en kvinna som ska föda, och de slipper inte undan. Men ni, bröder, lever inte i mörker så att den dagen kan överraska er som en tjuv" (1 Tess 5:1-4).

Det står att dagen kommer som en tjuv och att Herren själv kommer som en tjuv. Det är en sak med Herrens dag och en sak med Herren själv. Jesus säger i Matteus 24:

"Men det förstår ni väl att om husbonden visste under vilken nattväkt tjuven skulle komma, så vakade han och tillstodde icke att någon bröt sig in i hans hus."

Vilket ord! Guds Ord är så tveeggat, levande, kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd. Vi tänker att han talar om husbonden som att det skulle vara vi, men det är inte hans lärjungar som är rädda att han ska komma, de är ju glada när han kommer. Det är husbonden som är orolig och nervös och vakar över att det inte ska komma någon tjuv. Vad är det för husbonde när Herren kommer som en tjuv? Det är den som får makt med världen i slutfasen. Då har scenen på ett lömskt sätt förbytts. Det som en gång var det äkta har förvandlats till något som ser ut att vara äkta men inte längre är det. Jesus sa:

"Jag kommer snart. Håll fast vid det du har så att ingen tar din krona" (Upp 3:11). ■

Bibeln har ett stort och rikt innehåll i undervisningen om den helige Ande. I detta korta bibelstudium kan vi endast få med några ting om vad Skriften lär oss om Anden.

Den helige Andes personlighet

För det första får vi bland annat veta av Johannesevangeliet 15:26 att pronomenet "han" används om den helige Ande. Det säger oss alltså att Anden är en person, det vill säga en person i Treenigheten. Dessutom tillskrivs Anden

personliga egenskaper, såsom vishet och förstånd, vilja, känsla och handlingar.

I fråga om vishet och förstånd: "Han skall lära eder allt ..." (Joh 14:26, Jes 11:2 och 1 Kor 12:8).

Vilja: "... alltefter sin vilja." I 1 Korintierbrevet 12:11 och Apostlagärningarna 16:6-7 står det att de hindrades av Anden att förkunna Ordet i provinsen Asien.

Guds Ande har också känsla. Vi uppmannas i Efesierbrevet 4:30 att inte bedröva Guds helige Ande.

Den helige Andes stora uppgift i tiden

Den helige Andes stora uppgift i tiden med tanke på människan är att skapa och förmedla liv. Han verkställer Guds befallningar. I begynnelsen svävade Guds Ande över vattnet för att vara den skapande kraften, för att det Gud sade skulle bli till. Därför är det viktigt för oss om vi skall lära känna Andens verk i ett djupare perspektiv, att han aldrig går utanför det skrivna Ordet, men verkar genom Ordet. Gud sade och det blev (1 Mos 1:3).

När apostlarna gick ut och predikade blev Ordet stadfast med åtföljande tec-

Vad Bibeln lär om den helige Ande

Text:
Tage Johansson

Foto: Midnattsropets arkiv

ken (Mark 16:20). I 1 Korintierbrevet 4:6 förmanar Paulus korintierna att komma tillrätta med olika läromeningar genom att följa hans och Apollos exempel i att icke "gå utöver vad skriften säger".

Det finns många andar som är i verksamhet parallellt med Guds Ande. Ett exempel är vad som skildras i Apostlagärningarna 16:16-18. Johannes skriver i sitt första brev 4:1-3 att vi inte skall tro var och en ande, utan pröva om de är av Gud och att vi skall känna igen

Guds Ande genom bebyggelsen av det personifierade ordet i Kristus, det Ord som blev kött och tog sin boning ibland oss (Joh 1:14).

Vår relation till Anden

Andens verk i den enskilda människan är inte bara begränsad till att vi har blivit födda av Anden. Men genom Andens dop kan en möjlighet öppnas för oss, så att hela vårt liv kan komma att stå i samklang med den helige Ande. Vi ser av Skriften att Jesus och apostlarna begynte sin verksamhet när Anden kom över dem (Luk 3:22, Apg 1:8). I Hesekiel 47:1 ff. skildrar profeten för oss vägen in i Andens rika liv.

Går vi vidare här, det som Anden med svartsjuk kärlek trängtar efter, enligt Jakobs brev 4:5, kommer han att föra oss ut på djupare vatten där vi förlorar kontakten med det fasta elementet, får släppa oss till helt och fullt och odelat; ja, förlora greppet om oss själva och den egna viljan. Då profeten kom så långt att han förlorade fotfästet kunde han inte längre behålla bestämmanderätten över sig själv. Här känner vi igen oss i Jesu budskap till människorna om att lämna allt och följa honom, som för många blev en stötes-ten.

Man gick bedrövad bort från honom som den rike ynglingen gjorde, som det står om i Lukasevangeliet 18:18-23.

Vårt beroende av Anden

Vi är beroende av Anden för att livet vi

fått skall förnyas och inte tyna bort och våra lampor slockna som de gjorde i liknelsen i Matteusevangeliet 25 för de oförståndiga jungfrurna.

Allt som har liv måste förnyas om det skall överleva.

Förnyelsen tillhör nuet. "Så förnyens nu genom Anden ..." (Ef 4:23).

Vidare är vi beroende av Anden för att vara en fungerande lem i Kristi kropp, (1 Kor 12:12-13; Rom 12:4-5), för vår helgelse (1 Petr 1:2, Tess 2:13), för vår tjänst (Fil 3:3), vårt böneliv (Ef 6:8), för att bevaras i den första kärleken (Rom 5:5) och för att vara redo när Jesus kommer (Luk 12:35).

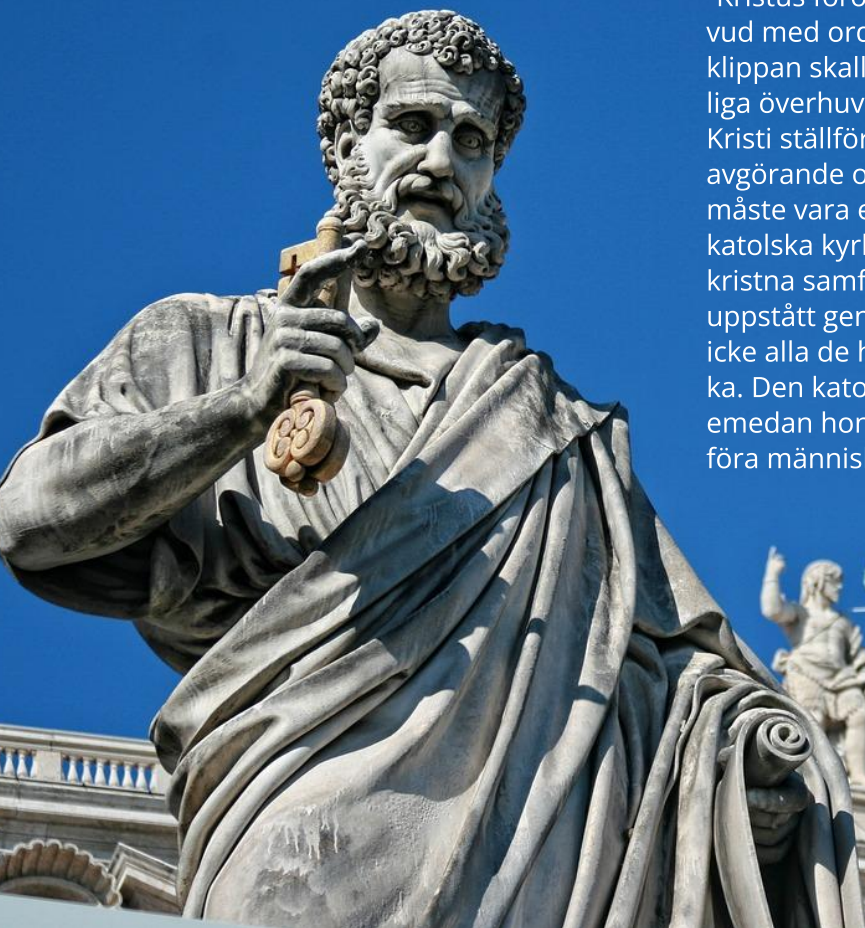
Anden erbjuder oss ett rikt liv

Att få vandra i Anden (Gal 5:25) dricka av Anden (eng. övers.) (1 Kor 12:13), tala i tungor och prisa Gud i Anden (Apg 10:46), bli utsänd av Anden (Apg 13:4), få tilltal av Anden (Apg 13:2), få gåvor genom Anden (1 Kor 12:4) och ledas och undervisas av Anden (Joh 14:26, Joh 16:13).

Anden i fullkomligt och sjufaldigt mått. Den helige Ande är Guds sju andar som stå inför hans tron (Upp 1:4) i sjufaldigt och fullkomligt mått. Han är: 1) Visdomens Ande, 2) Uppenbarelsens Ande, 3) Kunskapens Ande, 4) Kraftens Ande, 5) Sanningens Ande, 6) Hugsvalelsens Ande, 7) Kärlekens Ande. ■

Är Guds församling byggd på Petrus?

Den katolska läran om den sanna Kyrkan

Ur den Romerska katolska kyrkans katekes:

"Kristus förordnade den helige Petrus till Kyrkans överhuvud med orden: 'Du är Petrus (Klippan) och på den klippan skall jag bygga min Kyrka.' Påven är kyrkans synliga överhuvud, han är den helige Petri efterträdare och Kristi ställföreträdare. Påven är ofelbar när han träffar ett avgörande om tros- och sedeläror. Kristi sanna Kyrka måste vara enig, helig, katolsk och apostolisk. Endast den katolska kyrkan har dessa fyra kännetecken. De andra kristna samfunden saknar dessa kännetecken. De har uppstått genom avfall från den sanna Kyrkan och besitta icke alla de helgelsemedel som Kristus anförtrott sin Kyrka. Den katolska kyrkan kallas den allena saliggörande emedan hon allena av Kristus har mottagit uppdraget att föra människorna till den eviga saligheten.

Den katolska läran om kyrkan tålar varken Bibelns eller historiens ljus. Då vi börjar söka efter påveväldets historiska rötter upptäcker vi snart att den katolska framställningen av kyrkans ursprung, väsen och natur är en renodlad "science fiction-produkt". Det är egentligen gåtfullt och obegripligt att en så uppenbar historieförfälskning nästan inte möter vare sig invändningar eller protester idag. För den som vet något om Nya testamentets innehåll och som har läst några trovärdiga kyrkohistoriska verk framstår den katolska historiebetraktningen som ett rent falsarium. Låt oss se lite närmare på den.

Den kristna församlingens grundval

Enligt påvekyrkans teori blev aposteln Petrus insatt som den kristna kyrkans förste påve då Jesus sade: "Du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min församling" (Matt 16:18). Vid ett tidigare tillfälle hade Petrus tack vare sin broder Andreas fått ett första möte med Jesus. Redan då hade Herren sagt till honom: "Du är Simon, Johannes son. Du ska heta Kefas – det betyder Petrus" (Joh 1:42). Det arameiska ordet "Kefas" och det grekiska ordet "Petrus" har alltså samma betydelse. Men kanske vi kunde "försvenska" egenamnen i de här bibeltexterna en aning för att göra dem mer begripliga? "Johannes son" kan vi sammanskriva till "Johannesson". Namnet Petrus kan översättas till "Sten". Vi får alltså veta att vid sitt första möte med Jesus fick Simon Johannesson byta namn till Sten Johannesson.

Vid ett senare tillfälle ställde Jesus frågan till sina lärjungar: "Och ni? Vem säger ni att jag är?" Simon Petrus alias Sten Johannesson, svarade då med en rungande klar bekännelse: "Du är Messias, den levande Gudens Son." Det var då Jesus sade de omtalade orden: "Du är Petrus (Sten) och på denna klippa ska jag bygga min församling." Men låt oss för all del inte missa poängen! Texten har två olika ord: *petros* (sten) och *petra* (klippa). David Hedegårds bibelöversättning skriver så här: "Du är Petros (Sten) och på denna Petra (Klippa) skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skall icke besegra den."

Vad menade då Jesus med dessa ord? Vem är klippan som Guds församling är byggd på och som inte ens dödsrikets portar kan övervinna? Det är självklart

att Guds församling, som är kallad att övervinna dödsrikets krafter, inte kan vara grundad på en dödlig människas makt och begåvning. Den kan inte vara grundad på något annat än den levande Kristus själv, han som är segerfursten över ondska, död och grav. Andra bibelord bekräftar detta. "Ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, Jesus Kristus", skriver Paulus i 1 Korintierbrevet 3:11.

Matthew Henry, av många betraktad som den främste av alla bibelkommentatorer, skrev att han mycket väl kunde tänka sig att Jesus lade handen på sitt eget bröst och därmed hänvisade till sig själv, då han sade: "på denna klippa ..." Precis som han antagligen gjorde då han sade till judarna: "Riv ner det här templet, så ska jag resa upp det på tre dagar" (Joh 2:19). Det var om sin kropps tempel han då talade.

Somliga bibeltolkare menar också att klippan i denna bibeltext syftar på Petri bekännelse av tron på Jesus som Messias och Guds Son. Men antingen man säger att Jesu person är församlingens grundval eller man säger att det är bekännelsen av tron på Honom som utgör grunden, så hänvisar man egentligen bara till två sidor av samma sak. Jesus Kristus är grunden, det är solklart. Men med bara Jesus blir det ingen församling. Det måste finnas människor som i likhet med Petrus öppet bekänner sin tro på Messias, Fräl-saren.

Guds församling bygges upp genom personlig, frivillig och hängiven Kristus-bekännelse. Då blir betydelsen av Jesu ord helt enkelt denna: Guds församling är ett andligt tempel som vilar på den eviga klippgrunden Jesus Kristus och hans frälsningsverk. I detta tempelbygge blir alla som i likhet med Petrus (Sten) bekänner

Foto: Midnattsropets arkiv

Text: Stig Andreasson

(Ur skriften *Katolicismen i Bibelns och historiens ljus*)

sin tro på Kristus, insatta som levande stenar.

Ja, Petrus var kallad att bli en betydelsefull sten i det andliga tempelbygget, Det nya namn han fick hänvisar just till detta.

Men varför inte fråga Petrus (Sten) hur han själv uppfattade Jesu ord? Han har ju skrivit flera brev i Nya testamentet. Han talar faktiskt ganska mycket just om stenar i sitt första brev. Så här skrev han: "Kom till honom, den levande stenen, förkastad av människor men utvald och dyrbar inför Gud. Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus" (1 Pet 2:4-5). I det här sammanhanget använder Petrus ett annat ord för "sten", ett ord som var vanligt då det gällde byggnadsmaterial. Men bilden är densamma som i Jesu egna ord. Petrus inbjuder sina läsare att komma till Jesus, den levande stenen, som han sedan också kallar hörnstenen. Här kan ett kort citat från Studiebibeln angående just denna hörnsten vara av intresse:

"Detta var huvudstenen i en byggnad.

Foto: Mikael, Pixabay

Härifrån började man så bygga huset och stenen kallades därför grundstenen. Också byggnadens slutsten kallades hörnsten. Den infogades till slut och höll byggnaden samman. Jesus kallas i Bibeln hörnsten. Han är både den som börjar och den som fulländar det andliga huset.”

Bibeln är tydlig och klar. Jesus är både grundstenen och slutstenen, begynnelsen och fulländningen. Var placerade så Petrus (Sten) sig själv i detta stora sammanhang? Han uppmanar sina medkristna att låta sig uppbyggas till levande stenar i det andliga tempelbygget. Det måste betyda att han betraktade sig själv som en sten bland många andra stenar i Guds stora tempelbygge. Han drömde inte om någon maktposition. Då han omtalar Jesus som hörnstenen säger han också att ”den som tror på den ska aldrig komma på skam (v 6–9). Men han säger också att ”för dem som inte tror blir den en klippa till fall” (v 8). Här använder Petrus (Sten) ordet petra (klippa), alltså samma ord som Jesus själv använde då han talade om församlingens grundval. Det är alltså fullständigt uteslutet att Petrus kan ha haft den ringaste tanke på att han själv skulle vara klippan som Jesus skulle bygga sin församling på.

Aposteln Paulus säger exakt detsamma i Efesierbrevet 2:20–22:

”Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv. I honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren, och i honom blir också ni sammanbyggda till en boning åt Gud genom Anden.”

Grundvalen är alltså inte aposteln Petrus personligen utan alla apostlarna och profeterna. Han som är hörnstenen och som sammanfogar hela byggnaden är Jesus själv. Var och en som tror blir sedan infogad som en sten i Guds tempel. Bilden är både lättfattlig och fascinerande.

Vi får heller inte glömma att Gud i Gamla testamentet ofta omtalas som klippan. ”Bara han är min klippa och min frälsning”, skrev David i Psalm 62:3. Dessutom säger Skriften att den klippa, från vilken vatten strömmade till Israels barn i öknen, är en förebild till Kristus. ”De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus”, läser vi i 1 Korintierbrevet 10:4. I bergspredikan omtalar Jesus en förständig man som byggde sitt hus på klippan. Vad betydde det? Enligt Herrens egen förklaring

Enligt katolsk lära överlät Petrus i egenskap av kyrkans förste påve nyckelmakten till sin efterträdare på påvestolen. Samma makt har sedan genom handpåläggning gått vidare från påve till påve och i andra hand till de katolska biskoparna och prästerna.

bygger man på klippan om man hör Jesu ord och handlar efter dem. Både Jesus själv och hans undervisning är alltså den fasta grunden.

Katolska apologeter insisterar ofta på att det var på arameiska Jesus talade till Petrus, då han sa: "Du är Petros" osv. Därför kan vi inte lägga så stor vikt vid att den grekiska texten har två olika ord; *petros* (sten) och *petra* (klippa). Det är ett underligt argument. Det är ju på grekiska texten har kommit till oss och tror vi på Bibelns inspiration, så måste ordvalet i grundtexten vara av allra största betydelse. Att inte Petros (Sten) var ett vanligt egennamn bland grekisktalande betyder ingenting. Det hela handlar ju om bildspråk. Att bibeltexten har två olika ord, sten och klippa, kan inte bara vara en tillfällighet. Om Jesus verkligen hade menat det som den katolska kyrkan påstår att han menade, då hade det varit väldigt enkelt för honom att säga; "Du är Petrus och på dig skall jag bygga min församling." Istället uttalade han något som i den grekiska texten kan liknas vid en ordlek. Vi har nu sett att i ljuset av andra bibeltexter blir denna ordlek inte alls obegriplig.

Petrus och himmelrikets nycklar

Jesu ord till Petrus: "Jag ska ge dig himmelrikets nycklar" anses också av katolska teologer syfta på påveväldet. Det har även gett oss den folkliga föreställningen om "Sankte Per", som är himmelens portvakt och som bara släpper in de som är värdiga. Men Jesus förklarade tydligt vari nyckelmakten skulle bestå. Det var makten att lösa och binda, vilket betyder att aposteln genom förkunnelse och självavärd både skulle visa vägen till livet och varna för vägen till fördärvet. Petrus var en beundransvärd Herrens tjänare. Han fick nåd att använda himmelrikets nycklar både på pingstdagen, då han genom sin predikan förde tre tusen personer till frälsande tro, samt i Korneliushus, där han fick se en skara sökande hedningar uppleva frälsningens under. Han fick alltså den gången vara ett ett redskap också bland de oomskurna.

Enligt Johannes evangelium gav Jesus de övriga lärjungarna samma makt till att lösa och binda som gavs till Petrus (Joh 20:21-23). Bibeltroende kristna betraktar vanligen himmelrikets nycklar som något Herren har anförtrott sin församling som

helhet. Då vår tids missionärer går till nya folkstammar och översätter Guds Ord till deras språk då öppnar de himmelrikets dörr för dessa människor. Då vilken kristen som helst genom sitt vittnesbörd visar okunniga människor vägen till Gud använder han också samma nycklar. Det handlar alltså om nycklar till kunskap om frälsningens väg. Då det gäller porten till själva frälsningen, så behövs inga nycklar för att öppna den, ty den är redan öppen. Jesus sade: "Jag är porten. Den som går in genom mig ska bli frälst" (Joh 10:9).

En äldre kristen kvinna på norska Sörlandet fick ibland besök av stadens katolske präst, som gärna ville vinna henne för den katolska tron. En gång använde han ett argument som han trodde skulle vara övertygande. "Du vet ju" sade han, "att det är vi i den katolska kyrkan som har himmelrikets nycklar". Kvinnan var inte så bevandrad i teologi men svarade på sitt enkla sätt: "Jag vet faktiskt inte vem som har nycklarna. Men jag vet att då jag kom till Jesus stod dörren öppen." Där kan vi faktiskt se skillnaden på katolicismen och en enkel tro på evangelium.

Trots att han tre gånger förnekade sin Mästare fick Petrus en förnyad kallelse till tjänst. "Föd mina lamm. Var en herde för mina får" löd då Mästarens kallelse. Enligt katolskt tänkande blev Petrus då insatt till att vara herde med högsta ansvar för hela kristenheten. Det är en mycket långsökt tolkning. Vanliga bibelläsare ser väl hellre ett underbart exempel på hur Herren tar bristfälliga människor i sin tjänst. Ingen blir kallad av Gud på grund av förtjänst men bara på grund av nåd.

Enligt katolsk lära överlät Petrus i egenskap av kyrkans förste påve nyckelmakten till sin efterträdare på påvestolen. Samma makt har sedan genom handpåläggning gått vidare från påve till påve och i andra hand till de katolska biskoparna och prästerna. Detta kallas apostolisk succession. Men liksom påven i Rom hävdar succession från Petrus, hävdar patriarken i Konstantinopel att han fått samma makt från aposteln Andreas. Patriarken i Alexandria plus hela den koptiska kyrkan gör också anspråk på att ha en obruten succession från apostlartiden.

Även Sveriges lutherska kyrka åberopar sig apostolisk succession eftersom Laurentius Petri vigdes till sitt ämbete av en katolsk biskop i Västerås 1531. I Norge och Danmark förlorade man däremot denna apostoliska makt i och med reformationen. Då borde kyrkan i Sverige visa prov på stor andlig styrka jämfört med trosfränderna i Norge, som tappade bort det apostoliska arvet. Det är faktiskt tvärtom. Den liberala teologin och bibelförnekelsen började mycket tidigare bland lutheranerna i Sverige än i Norge. Detta om något borde få oss att förstå att den enda form av apostolisk succession som har något värde inför Gud, är då den kristna församlingen bemödar sig om att hålla fast vid apostlarnas undervisning. Tron på en magisk kraft i raden av handpåläggningar genom seklerna betyder i verkligheten ingenting. ■

Människofiskaren Harald Walczok har fått hembud

Harald ömmade för och engagerade sig helhjärtat i människor som lever under svåra förhållanden. Han vittnade ofta om olika människoöden han kom i kontakt med och la ständigt fram dessa personer som böneämnen. Nu har Harald flyttat till sitt himmelska hem. Vi möts på uppståndelsens morgon.

FRIKÖPT!

Appell: Stina Fridolfsson

Foto: Midnattsropets arkiv

Redan profeten Jesaja, som levde några hundra år innan Jesus föddes hit till världen, hade fått klart för sig att Jesus inte skulle vara någon som blev uppskattad för sitt utseende och verksamhet:

– Han hade varken skönhet eller majestät när vi såg honom, inget utseende som vi drogs till. Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande. Han var som en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi inte respekterade honom (Jes 53:2-3).

Präster och kulturpersonligheter uttrycker förment djupsinniga, kritiska funderingar omkring hur Jesus såg ut, och tolkar in sina värderingar i vad Jesus gjorde när han blev människa och gick på jorden. Jesaja som profeterade om Jesus som den lidande tjänaren, hade fått denna uppenbarelse många hundra år innan Messias föddes till världen.

Många tillber en förskönad ikon, gärna med helgongloria, som man kallar Jesus Kristus. Men den gestalten stämmer också illa med verklighetens Jesus.

Vilken bild man gör sig av Jesus utseendemässigt, är faktiskt ovidkommande. Det som är avgörande för våra möjligheter att

lära känna Jesus Kristus, är att vi inser vår belägenhet som förlorade, som döda i synden och överträdelser. Då kan vi tillägna oss det som skrivs i fortsättningen av detta profetiska budskap, det som gick i fullbord genom Jesus Kristus, han som gett förlorade människor hopp i generation efter generation:

– Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synden. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade (Jes 53:4-5).

Föreställ dig att du är en dödsdömd fånge, du har fått domen som du gjort dig förtjänt av. Hela ditt liv är förverkat. Men så kommer någon och erbjuder sig att ta ditt straff. Inte bara det, men han vill ge dig ett nytt liv, nya förutsättningar och möjligheter att handla rätt. Inte frågar du då om han har ett trevligt utseende, bländande leende eller vackra ögon? Det du är i desperat behov av att veta är om han har makt och auktoritet så att han kan hålla vad han lovar. Är det möjligt att någon annan kan ta ditt straff, dö i ditt ställe och ge dig nytt liv?

Ja, Jesus gjorde det! Han bar våra missgärningar i sin kropp och lät sig avrättas för att rädda oss. Jag är frälst! Vad bryr jag mig om alla hånfulla tillmälen, nedsättande värderingar och förvridna tolkningar om min Frälsare, när jag fått uppleva detta saliga *men*:

– Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig ...

Jag behöver inte filosofera över hur Jesus såg ut när han gick här på jorden. För mig är han livet. Meningen med livet. Upphovet till livet. Jag vet att han är Guds Son, för han har frälst mig.

Jesus älskar mig, han dog för mig som var utan hopp, han köpte ut mig ur syndens och dödens grepp, och har en underbar plan för mig i tid och evighet. Jag älskar honom, och längtar hem till himlen. Där fullkomnas det jag redan nu fått försmak av genom tron. Jag är medborgare i Hans rike, som består av rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande.

Tack, du min levande och uppståndne Frälsare, att jag får tro på dig, vittna om dig, tjäna dig. Tack för att du är rättfärdig, helig och god. Tack, Jesus Kristus, att du kommer snart för att hämta dem som hör dig till! ■